

ကောင်းပါ

ချမ်းမြေ့ဝင်း

အခန်း (၁)

(က)

ကံတရားဆိုတာကို သူဇာလွင် မယုံဘူး။

ဟုတ်တယ်။ သူဇာလွင် တစ်သက်လုံးမှာ ကံဆိုတာကို ယုံလည်း မယုံခဲ့ဘူး။ အားလည်း မကိုးခဲ့ဖူးဘူး။ ငယ်ကတည်းက ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းခဲ့တာပဲ။ အသက် ၂၀ အရွယ်ကတည်းက အလုပ်ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တပင်တပန်း ရုန်းကန်ရတယ်။ သတင်းမီဒီယာ လောကရဲ့ မတ်စောက် ရှည်လျားလွန်းတဲ့ လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်း ကုန်းရုန်း တက်ခဲ့ရတယ်။ အခုလို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နာမည်အရှိဆုံး သတင်း မီဒီယာတစ်ခုရဲ့ ဦးစားပေး သတင်းထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ကံတရားဆိုတဲ့ အရာ... ဘယ်နေရာမှာ မှ မပါခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထုဆစ် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ၊ လက်ဆုပ် လက်ကိုင်ပြလို့ ရတဲ့ လှေကားထစ်တွေ။ အောင်မြင်တဲ့ သူတွေကို "ဒီလူတွေများ ကံကောင်းလိုက်တာနော်" ဆိုပြီး ပြောတတ်တဲ့ သူတွေကို သူဇာလွင် အလိုလို နှာခေါင်းရှုံ့မိတယ်။ သူ့ကိုများ တည့်တည့် လာပြောလို့ ကတော့ လာပြောတဲ့ သူ့ကို ထရိုက်ပစ်မိမလား မသိ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ သူဇာလွင့် စိတ်ထဲမှာ ကံတရားဆိုတဲ့ အရာ ကြီးကို မသိမသာ ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်အ ကိုင်တွေ အရင်လို အဆင်မပြေ။ မီဒီယာလောက ဆိုတာလည်း ဆိုရှယ် မီဒီယာတွေ ပေါ်လာပြီးကတည်းက တရိပ်ရိပ် ထိုးကျသွားလိုက်တာ အ ခုဆို လမ်းလျှောက် ရင်တောင် မီဒီယာသမားချင်း ပခုံးမတိုက်မိအောင် မနည်း ရှောင်နေရတယ်။ ဟိုလူ့ကြည့်လည်း သတင်းထောက်၊ ဒီလူ ကြည့်လည်း ဂျာနယ်လစ်။ အဆင့်အတန်းမီတဲ့ သတင်းစာတစ်စောင်ရဲ့ အရိပ်အဝါသအောက်မှာ နှစ်ချို့အောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ရှေးရိုး အတိုင်း ကြိုးစားလာတဲ့ သူတွေအတွက်တော့ ခေတ်သစ် မီဒီယာသမား တွေဟာ မျက်မှန်းကျိုးစရာ ကောင်းနေတယ်။ Facebook ပေ့ချ်လေး တစ်ခု ထောင်လိုက်ရုံနဲ့ မီဒီယာဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ ရနေတော့ တကယ် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ သူတွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်မသွားဘူးလား။ ထားပါတော့။

သူဇာလွင် အခုလုပ်နေတဲ့ သတင်းစာတိုက်က နာမည်ကြီးပေမဲ့ ထမင်းမငတ်ရုံတမည် ရုန်းကန်နေရတာကို သတင်း အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေ အကုန်လုံး သိကြတယ်။ ကြော်ငြာတွေ အရင်လို မရ၊ စောင်ရေတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ထိုးကျ။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ဘက်ကို လုံးဝ ပြောင်းတော့မယ်လို့လည်း သတင်းသွဲ့သွဲ့ ထွက်နေတယ်။ သူဇာလွင် ထိုင်ခုံတောင် တော်တော်လေး လှုပ်တုပ်တုပ်နဲ့ ဘယ်နေ့ အလုပ်ပြုတ်မလဲမသိ ကျိုးလန့်စာ စားနေရတာ။

ဒါပေမဲ့ သူဇာလွင် တစ်သက်လုံး မယုံခဲ့တဲ့ ကံတရားက အခုမှ သူ့ကို မျက်နှာသာ ပေးလေသလား။ သူဇာလွင် ဖုန်းထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က တည်းက ရောက်နေခဲ့တဲ့ အီးမေးလ်တစ်စောင်က ဒါတွေ အကုန်လုံးကို ပြောင်းပြန် လှန်ပစ်နိုင်မလား။ ထိပ်ဆုံးအထိ တက်ခဲ့ပြီးမှ တလိမ့်ချင်း ပြန်ကျချင်နေတဲ့ သူဇာလွင်ရဲ့ အခြေအနေကို ကယ်တင်ပေးနိုင်မလား။

မီးပွိုင့်နီသွားတော့ သူဇာလွင့် ကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက ဖုန်းကို ဒီနေ့အတွက် ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိ၊ ပြန်ဖွင့်ကြည့်တယ်။ အီးမေးလ်ကို အစအဆုံး ပြန်ဖတ်တယ်။ အီးမေးလ်ရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ ရေးထားတဲ့ နာမည်ကို ကြည့်ရင်း သူဇာလွင့် စိတ်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့ အတူ တသိမ့်သိမ့် မောစေတဲ့ စိတ် လှုပ်ရှားမှုကလည်း နောက်မှာ တွဲပါလာတယ်။

(ခ)

ကားပါကင်မှာ ကားကို ရပ်လိုက်ရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ သူဇာ လွင့် သူ့မျက်နှာသူ သေချာ ပြန်စစ်တယ်။ နားနှစ်ဘက်ဘေးမှာ ဝဲကျနေ တဲ့ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ပြင်တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ကြေတွန့်မနေအောင် ဆွဲဆန့်တယ်။ ခပ်ပါး ပါး ဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီကို ပိုညီသွားအောင် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို စုပြီး ညှိတယ်။ ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး ကြည့်ကောင်းနေမှ အင်တာဗျူး ကောင်းကောင်း တစ်ခု ရမှာ လားလို့ မေးရင် ဟုတ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေရ မှာ ပဲ။

လုပ်သက် ၁၅ နှစ်အတွင်းမှာ သူဇာလွင့် လူပေါင်းများ စွာကို အင် တာဗျူးခဲ့ဖူးတယ်။ တခြား သတင်းသမားတွေ လက်လျှော့လှည့်ပြန်လာ ရတဲ့ မေးမြန်းရခက်တဲ့ သူတွေလည်း သူဇာလွင့်နဲ့ တွေ့ရင် ပါးစပ်တွေ

အလိုလို ပွင့်၊ စကားလုံးတွေ ခုန်ပျံ့ထွက်လာကြတာပဲ။ မေးခွန်းတွေ စွတ်မေးမယ့်အစား သူများ ပြောတာကို အာရုံစိုက် နားထောင်တတ်တာ ၊ ကိုယ်မေးမယ့် သူရဲ့ နောက်ခံအသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို ကြေညက်နေအောင် လေ့လာထားတာ၊ တွန်းသင့်ရင်တွန်း၊ ဆွဲသင့်ရင်ဆွဲ၊ လွှတ်ပေးသင့်ရင် လွှတ်ပေး စတဲ့ စကားအသွားအလာ နည်းနာ နိဿရည်း တွေကို အသုံးပြုတတ်တာ... ဒါတွေအားလုံးက သတင်းထောက် ဂျာနယ်လစ် တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း တွေဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဇာလွင့်မှာ ရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေထဲမှာ ဒီအချက်တွေအပြင် သဘာဝက အပို ထပ်လောင်းပေးထားတဲ့ အားသာချက်တွေ ရှိသေးတယ်။ အမေ မွေးပေးလိုက်ကတည်းက ပါလာတဲ့ အရာတွေဆိုပါတော့။ အရပ်မြင့်တယ်။ မျက်နှာမှာ ရှိတဲ့ မျက်လုံး မျက်ခုံး နှုတ်ခမ်းတွေ အချိုးကျတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဆီပို တစ်စက်မရှိအောင် ထိန်းထားနိုင်တယ်။ အလုပ်စဝင်ဝင်ချင်း တုန်းကတော့ ဒီရုပ်ရည် ရူပကာတွေက ပြာပုံထဲက မီးခဲလို မသိမသာ တငွေ့ငွေ့လေးပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီရုပ်ဒီရည်ကို အလုပ်ထဲမှာ လည်း အသုံးပြုလို့ ရတယ်ဆိုတာကို သူဇာလွင် တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာတယ်။ သူဇာလွင် အင်တာဗျူးတဲ့ အခါ သူရဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အရှိန်အဟုန် ပိုပြင်းလာတယ်။ စကားလုံးတိုင်း၊ မေးခွန်းတိုင်းကို သူ့ကိုယ်က ရှိန်ထွက်နေတဲ့ ညှို့အားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ အခါ တော်ရုံလူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ ကိုယ်လုံးကို အသုံးပြုပြီး အသာယူတတ်တဲ့ မိန်းမလို့ ပြောလည်း ပြောတဲ့ သူတွေ ရှိတာပေါ့။ ပြောကြပါစေ။ သူဇာလွင် အတွက်ကတော့ ကိုယ့်မှာ ရှိသမျှ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ၊ ရုပ်ရည် ရူပကာ ဒါတွေ အားလုံးဟာ အသုံးပြုစရာတွေချည်းပဲ။ ကွယ်ရာမှာ နှာခေါင်းရှုံ့၊ သမုတ်ကြတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေကို သူဇာလွင် စိတ်မ

ဆိုးပါဘူး။ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်။ သူတို့ မှာ ဒါတွေမရှိလို့ ရှိ
တဲ့ သူကို ဝန်တို အမုန်းပွားကြတာပဲလေ။ အတော် ပူပင်ရမှာ ပဲ...။ အခု
ဒီအင်တာဗျူး အကြောင်းကိုသာ သိသွားရင် မနာလိုစိတ်နဲ့ အသက်
ထွက်ကုန်ကြမယ့် သူတွေ ဘယ်နှယောက်များ ရှိမလဲ။

အီးမေးလ်ထဲမှာ ပါတဲ့ တိုက်ခန်းနံပါတ် အတိအကျကို ပြန်ကြည့်တ
ယ်။ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်တော့ မတ်လလယ်ရဲ့ နွေလေပူက သူဇာ
လွင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားတယ်။ ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ဒီလို တစ်
ယောက်တည်း လာရဲတဲ့ သတ္တိကို ကျေးဇူးတင်ရမလား၊ အပြစ်တင်ရမ
လား မသေချာဘူး။ စိတ်ထဲမှာ လွန်ဆွဲနေတဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ စိတ်
လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း ချိန်ခွင်ညီအောင် ညှိလို့ မရဘူး။ သူဇာလွင် သေချာ
သိနေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီအင်တာဗျူးဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အရေးအကြီး
ဆုံး အချိုးအကွေ့ တစ်ခုပဲ။

(ဂ)

အခန်းရဲ့ အပြင်အဆင်က အင်မတန် ရိုးရှင်းတယ်။ အခန်းအလယ်
မှာ စာရေးစားပွဲ ခပ်သေးသေး တစ်လုံး။ စားပွဲရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ သ
စ်သား ထိုင်ခုံတစ်လုံးစီ ချထားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီခွက်အလွတ်
နှစ်ခွက်၊ ကော်ဖီအိုး တစ်အိုး၊ သားရေဖုံး မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်။
အခန်းရဲ့ နံရံလေးဘက် လေးတန်ကို ဆေးဝါဖျော့ဖျော့ သုတ်ထားတယ်

။ တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်ကို ခန်းဆီး အစိမ်းရောင်နဲ့ ကာထား
တယ်။ တစ်ခန်းလုံးကိုခြုံပြီး ကြည့်ရင် ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းနဲ့ မတူဘဲ အစိုးရ
ရုံး တစ်ခုနဲ့ ပိုပြီးတူနေတယ်။ အဲယားကွန်းဆီက ထွက်နေတဲ့ လေသံ
အုပ်အုပ်က လွဲရင် အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

စားပွဲရဲ့ ဒီဘက်ထိုင်ခုံမှာ အခြေကျအောင် ကိုယ်ကို ဟိုရွှေ့ ဒီပြင်
လုပ်နေရင်း မေးရမယ့် မေးခွန်းတွေကို သူဇာလွင် ခေါင်းထဲမှာ ပြန်စီကြ
ည့်နေတယ်။ ဘယ်မေးခွန်းတွေကတော့ မေးသင့်တယ်၊ မမေးသင့်ဘူး၊
ဘယ်လို စကားတွေကို ပြောရမယ်၊ ဘယ်စကားတွေကတော့ မှားသွားနိုင်
တယ် ဆိုတာတွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ စိစစ် ပြင်ဆင်ပြီးသား
။ သို့သော် သူဇာလွင်စိတ်က တည်ငြိမ်မနေဘဲ အခုမှ အလုပ်စဝင်တဲ့ မြီး
ကောင်ပေါက် သတင်းထောက်မလေးလို တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လွင့်ချင်နေ
တယ်။

စားပွဲရဲ့ ဟိုဘက် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့
မျက်လုံးတစ်စုံ....။

အဲဒီ မျက်လုံးတစ်စုံရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်မပြောဘဲ
စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါင်းများစွာ ရှိနေတယ်။ တစ်နိုင်ငံ
လုံးရဲ့ လူသန်းပေါင်းများစွာက သိချင်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ....။ နှစ်
ပေါင်းများစွာ သို့လောသို့လောနဲ့ မှန်းဆ ရမ်းပြောနေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်
တွေရဲ့ တကယ့် အမှန်တရားက အခု ဒီအင်တာဗျူးမှာ အဖြေပေါ်
လာနိုင်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လာမယ့် စကားတွေက သူဇာ
လွင်ရဲ့ အသံဖမ်းစက်ထဲမှာ သမိုင်းအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားတော့မှာ ။
သူဇာလွင်ဘက်က မှားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကြောက်နေလို့ မရဘူး။ တွေဝေ
နေဖို့ အချိန် မရှိဘူး။

သူဇာလွင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရင်း ကိုယ်ကို မတ်လိုက်တယ်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူတယ်။ လက်ထဲက အသံဖမ်းစက်ကို ဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်တယ်။

"ကိုမင်းခန့်ထူး။ မင်္ဂလာပါ"

သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်သွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်နှာက ယောက်ျားသိပ်မဆန် ခပ်နုနုရယ်။ အခုဆို သူ့အသက်က ၄၀ လောက်တောင် ရှိရောပေါ့ သူဇာလွင် စိတ်တွက် တွက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်ကမလဲ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ အခုဆို သူ့အသက်က ၄၅ လောက် ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်နှာမှာ အဲဒီ အသက်အရွယ်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အရိပ်အယောင် တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။ ၃၀ ကျော်ကျော်လို့ တောင် ကျိန်ပြောရလောက်နီးနီး ဖြစ်နေတယ်။ ရုပ်အင်္ကျီအနက်နဲ့ ၊ ပုဆိုးအရောင် ရင့်ရင့်ကြောင့် သူ့အသားအရေက ရှိရင်းထက် ပိုပြီး ဖြူဆွတ်နေတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေရောင် မထိခဲ့သူ တစ်ယောက်လို ဖျော့တော့နေတာ....။

သူဇာလွင် မျက်လုံးတွေက မင်းခန့်ထူးရဲ့ လည်ပင်းနေရာက အမာရွတ်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ အမာရွတ်က ဘယ်ဘက် နားထင်အောက်ကနေ ညာဘက် မေးရိုးစွန်းအထိ ကန့်လန့်ဖြတ် ထင်ကျန်နေတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ အဲဒီဒဏ်ရာ အကြောင်းကို မေးရမလဲ....။ စိတ်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေကို အပေါ်အောက် အရှေ့အနောက် ပြန်စီလိုက်တယ်။

"ကိုမင်းခန့်... ကျွန်မတို့ စလို့ ရပြီလား" သူဇာလွင် ထပ်မေးလိုက်တယ်။ အဖွင့်မေးခွန်းကို အခုလို နှစ်ခါပြန်မေးရတာကို သူဇာလွင် သဘောမကျဘူး။ သူ့ကို သက်မဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုလို သဘောထားပြီး စိုက်ကြည့်နေ

တဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ တိတ်ဆိတ်လွန်း
နေတဲ့ ဒီအခန်းရဲ့ လေထုကလည်း မအီမသာ ဖြစ်စရာ။

မင်းခန့်ထူးက ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ဇာလွင့် မျက်နှာကို ဖောက်ထွင်း
ပြီး နောက်တစ်နေရာဆီကို ကျော်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ဇာလွင့် သက်ပြင်း
ချလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးမလို့ သူ့ဇာလွင့် ပါးစပ်အဟမှာ ...

.

"မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တကယ် ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံသလား"

မင်းခန့်ထူးရဲ့ လေသံက သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာပဲ ငြိမ်ပြီး ဖျော့နေ
တယ်။ ထင်မထားတဲ့ မေးခွန်းကြောင့် သူ့ဇာလွင့် ခဏတော့ ကြောင်
သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မေးခွန်းမျိုးက အထူးအဆန်း တော့လည်း မဟု
တ်ပြန်ဘူး။ သူ့ဇာလွင့် အင်တာဗျူးခဲ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ ကြောင်တောင်
တောင် ကောင်တွေ အများကြီးပဲ။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ဒီထက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ
တဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူ့ဇာလွင့် ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ တချို့လူတွေက မေးခွန်းကို
မေးခွန်းတွေနဲ့ ပြန်ဖြေရတာကို သိပ်ဝါသနာပါကြတာ။ ဆရာကြီးလိုလို
ဘာလိုလိုပေါ့လေ။ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို ဘယ်လို ရှောင်ထွက်ရမလဲဆို
တာ သူ့ဇာလွင့် သိနေ...

"ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို ဘယ်လို ရှောင်ထွက်ရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစား
နေတာလား"

သူ့ဇာလွင့် ခေါင်းကို အမြန်ခါလိုက်တယ်။ ငြင်းဖို့ စကားလုံး တစ်ခု
ကို အမြန်လိုက်ရှာတယ်။ သူ့ဇာလွင့် စကားလုံး ရှာမတွေ့ခင်မှာ ပဲ မင်း
ခန့်ထူးက ဆက်ပြောတယ်။

"ဒီမေးခွန်းမျိုးကို ရှောင်ထွက်စရာ စကားလုံး နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်ဗျ
။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှိတတ်ပါတယ် ... ဆိုတဲ့

အဖြေကတော့ ကြားရတာ အများ ဆုံးပဲ။ ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို မေးနေတဲ့ မေးခွန်းက တင်စားပြီးမေးတဲ့ မေးခွန်း မဟုတ်ဘူး ။ လူအထင်ကြီးအောင် စကားကြီး စကားကျယ်တွေနဲ့ စကားပျိုးတဲ့ မေးခွန်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် မေးနေတာ ရှင်းရှင်းလေး။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ တကယ် ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံသလား မယုံဘူးလား"

သူဇာလွင် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ပထမထိုးစစ်ကိုတော့ ရှုံးသွားပြီဆိုတာ လက်ခံလိုက်ရတယ်။

"ဟင့်အင်း ကျွန်မ မယုံဘူး"

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင် အဖြေကို ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်တယ်။ ထိုင်ခုံကနေ ထပြီး စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီအိုးကို ယူတယ် ။ ကော်ဖီခွက် နှစ်ခွက်ကို ဖြည့်တယ်။ သူဇာလွင်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်ကို ဘေးကို ရွှေ့တယ်။ ကော်ဖီခွက်ကို သူဇာလွင် ရှေ့တည့်တည့်ဆီကို တွန်းပေးတယ်။ ဒီလိုတွေ လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်တဲ့ အတွက် အခန်းရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုက မသိမသာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူဇာလွင် ကော်ဖီခွက်ကို မထိသေးဘဲ ဦးနှောက်ထဲမှာ စီထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပြန်ဆွဲထုတ်တယ်။

"ကိုမင်းခန့်ထူး။ ကျွန်မတို့ အင်တာဗျူး တကယ်စလို့ ရပြီလား။ အိုကေ ကျွန်မ ပထမဆုံး မေးချင်တာက..."

"နေဦးဗျ။ ခင်ဗျား နားလည်မှု လွဲနေပြီ။ အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တာ ခင်ဗျား မေးတာတွေကို ဖြေဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာတွေကို ခင်ဗျားကို နားထောင်စေချင်တာ"

မင်းခန့်ထူးက စားပွဲပေါ်က အသံဖမ်းစက်ကို လှမ်းယူတယ်။ ခလုတ်

ကို ချောက်ခနဲ ပိတ်လိုက်တယ်။ စိမ့်ထွက်လာတဲ့ ဒေါသစိတ်ကို သူ့ဇာလွင် ပြန်မျိုချလိုက်တယ်။

"ဒါဆိုရင် ကိုမင်းခန့်အနေနဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် စာအုပ်ပဲ ထုတ်ပါလား။ ဘာလို့ ကျွန်မလို ဂျာနယ်လစ် တစ်ယောက်ကို ခေါ်တွေ့သလဲ။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ တာဝန်အတိုင်း မေးခွန်းတွေ မေးရမှာပဲ။ ပြည်သူတွေ သိချင်နေတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူတို့ ကိုယ်စား မေးပေးရမှာ ကျွန်မ အလုပ် မဟုတ်ဘူးလား"

မင်းခန့်ထူးက စိတ်ပျက်သွားသလို မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်လိုက်တယ်။ လက်ချောင်းတွေ ကြားကနေ သူ့ဇာလွင်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးမှ -

"ခင်ဗျားက ဘာကို မေးမှာလဲ။ မေးရအောင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက် သိလို့လဲ။ ခင်ဗျားတင်မကဘူး အဲဒီ ပြည်သူတွေ ... ဆိုတဲ့ လူတွေကရော ဘယ်လောက် သိသလဲ။ တော်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောတာကိုပဲ နားထောင်စမ်းပါ"

"ကိုမင်းခန့်။ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆက်သွယ်လာလို့ ကျွန်မ ရောက်လာတာနော် ကျွန်မလည်း အားယားနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ အခု အင်တာဗျူးတောင် မစရသေးဘူး ရှင့်ဘက်က ဝေလည် ကြောင်ပတ်တွေ လုပ်နေပြီ ။ ရှင် စကားမပြောချင်ရင်လည်း အစကတည်းက ဘာလို့ ကျွန်မကို ခေါ်သလဲ။ ကျွန်မရဲ့ အရည်အချင်းကို မယုံကြည်ရင် ကျွန်မ အခု ပြန်တော့မယ်" ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာတဲ့ မာနကြောင့် သူ့ဇာလွင် စိတ်မထိန်း နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ကို အထိန်းအကွပ်မရှိ လွှတ်ပေးလိုက်မိတယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင် ပြောနေတာတွေကို ကြားသလို မကြားသလို မျက်နှာထားနဲ့ နားထောင်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်

ရယ်တယ်။

"အင်း ... အားတော့ နာတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ခင်ဗျား ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားတွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ ထိုင်ပြောနေသည် ဖြစ်စေ ... ယုတ်စွအဆုံးဗျာ ကျွန်တော် ကကြီးကနေ အ အထိ ထိုင်ရွတ်နေရင်တောင် ခင်ဗျား ထိုင်နားထောင်နေရမှာ ပဲ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ထပြန်သွားရဲသလား။ ကျွန်တော်နဲ့ ... မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဘာစကားမှ မေးမရဘဲ ပြန်လာရတယ် ဆိုတာမျိုး ခင်ဗျား အဖြစ်ခံမှာ လား..."

သူပြောတာ မှန်တယ်။ မှန်တဲ့ အတွက်လည်း သူ့ဇာလွင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဟင့်အင်း ... ထပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအခွင့်အရေးက နောင်ဆယ်နှစ်နေလည်း ပြန်ရောက်လာချင်မှ ရောက်လာတော့မှာ ...။ တလိပ်လိပ် တက်လာတဲ့ မာနနဲ့ ဒေါသကို ပြန်မျိုချလိုက်တယ်။ တောင့်တင်းနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို လျှော့ချလိုက်တယ်။

"ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မ တောင်းပန်တယ်။ ကိုမင်းခန့်ထူးကို ကျွန်မ ... ရှင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပြောလိုက်မိတာလည်း ဆောရီးပါ။ ကျွန်မ နည်းနည်း စိတ်တိုသွားတယ်"

မင်းခန့်ထူးက ပခုံးတွန့်တယ်။

"ရပါတယ်ဗျ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ပြောတာ ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို ညီမတွေ အစ်ကိုတွေနဲ့ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး သုံးနှုန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ"

"ကျွန်မ တစ်ခုမေးလို့ ရမလား။ အင်တာဗျူးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို အကဲခတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။
ပြီးတော့မှ မေးလေ ... ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မေးဆတ်ပြတယ်။

"ကျွန်မ နားမလည်တာက ... ဘာလို့ ... ဒီလောက် နှစ်တွေ ကြာပြီး
တော့မှ ... အခုလို မိဒီယာတွေကို ပြောပြဖို့ စဉ်းစားမိတာလဲ။ အခုမှ ရှင့်
ကို အမှုပြန်ဖွင့်မယ် ဆိုရင်တောင် ဖွင့်လို့ မရလောက်အောင် ကာလတစ်
ခု ကျော်သွားပြီ။ ရှင်လည်း ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားပြီးပြီ"

"နေပါဦး။ ကျွန်တော် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ကြိုသိနေလို့
လား"

"ရှင်အခု အင်တာဗျူးလုပ်မလို့ စီစဉ်တာ ... စကားဝါရွာ လူသတ်မှု
ကိစ္စ ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး လား။ ဒီကိစ္စပဲ ရှိတာပဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံး
စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာလည်း ဒီလူသတ်မှုပဲ။ အဲဒီ လူသတ်မှုနဲ့ တိုက်ရိုက်
ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သူတွေထဲမှာ နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့တဲ့ လူဆိုလို့ ရှင်တစ်
ယောက်ပဲ ရှိတော့တာလေ။ အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြမလို့
မဟုတ်ဘူး လား"

"ခင်ဗျားတို့ ... တော်တော်ကို ဒုံးဝေးတာပဲ" မင်းခန့်ထူးက ပြောပြီး
တာနဲ့ ထိုင်ခုံကနေ ထတယ်။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လျှောက်သွားပြီး
ခန်းဆီးကို တင်လိုက်တယ်။ အပြင်က မတ်လနေ့ရဲ့ အလင်းရောင် ပြင်း
ပြင်းရှရှ အခန်းထဲကို ပြန့်ကျဲဝင်လာတယ်။ သူဇာလွင် မျက်လုံးတွေ စူးခ
နဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာကို လက်နဲ့ ကာလိုက်ရတယ်။ အလင်းရောင်နဲ့ လွ
တ်အောင် ထိုင်ခုံကို ဘေးကို ရွှေ့ထိုင်လိုက်တယ်။

"ရှင် ဘာကို ပြောချင်တာလဲ" သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက ခန်းဆီးကို ပြန်ချတယ်။ ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လာ
တော့ သူ့မျက်နှာက နေရောင် ဟပ်သွားလို့ လား မသိ၊ နီစွေးစွေး ဖြစ်နေ

တယ်။ မျက်လုံးတွေက စိုစွတ်နေတယ်။

"ခင်ဗျားတို့ က ဘယ်လို ထင်ထားတာလဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ အမှုကို ချေးခြောက်ရေနူးပြီး အနံ့တသင်းသင်း ပြန်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ချင်နေတယ်လို့ ထင်နေတာလား။ လူတွေ မေ့လောက်တော့မှ နာမည်ကြီးချင်လို့ တစ်စခန်း ထတယ်လို့ ထင်နေတာလား"

"မဟုတ်ဘူး လေ...။ ကျွန်မ ပြောချင်တာက ... ရှင်အခုမှ ဝန်ခံမလို့ .."

မင်းခန့်ထူး မျက်နှာက တည်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ စကားမှားသွားပြီဆိုတာကို သူ့ဇာလွင် ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်။ စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်လိုက်ရတယ်။ မင်းခန့်ထူးက ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ သူ့ဇာလွင်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို ဘေးကို လွှဲထားတယ်။

"ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"မင်းခန့်ထူး သူ့ကို ကြည့်မနေပေမဲ့ သူ့ဇာလွင် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ လည်း သူ့ကိုယ်သူ ခပ်တိုးတိုး ဆဲလိုက်မိတယ်။ ရှည်လိုက်တာ။ ဘာလို့ ... အဲဒီစကားကို သွားစတာလဲ။ ခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ဇာလွင် အသက်ရှူ ခဏ ရပ်သွားတယ်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်ခနဲ လက်သွားတဲ့ ၊ အေးခဲနေတဲ့ အရိပ်အယောင် တစ်ခု။

"ပြောလေ။ ခင်ဗျား ပြောချင်တာကို တည့်တည့်ပြောလေ" မင်းခန့်ထူးရဲ့ လေသံက ပါးပျဉ်းထောင်ထားတဲ့ မြွေဟောက် တစ်ကောင်လို သဲ့သဲ့စူးစူးနဲ့ ကျောချမ်းစရာ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဇာလွင် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုပဲ ခါနေမိတယ်။ မင်းခန့်ထူးက စိတ်မကောင်းသလို မဲ့ပြီး ပြီးတယ်။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို အီးမေးလ်ပို့တော့ ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်က ဘာပြောသလဲ"

"ဘယ်လို..."

"အာ ... ခင်ဗျားကလည်း တည့်တည့်မေးတာကို တည့်တည့် ဖြေစမ်းပါဗျ"

"ဟို ... အီးမေးလ်ထဲမှာ ရှင်က ကျွန်မနာမည်နဲ့ ... ကျွန်မကိုပဲ သီးသန့် တွေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်မကိုပဲ စကားပြောမယ်လို့ ရေးထားတော့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရသေးဘူး"

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်အဖြေကို သဘောကျသွားသလို ပြုံးတယ်။

"အခု ကျွန်တော့်ဆီကို ဘာလို့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း လာတာလဲ။ တွဲဖက် သတင်းထောက်ကို ဘာလို့ မခေါ်လာတာလဲ"

"ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ အလုပ် လုပ်တတ်တယ်"

"အိုကေ။ ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် သီးသန့် ခေါ်တွေ့သလဲ ဆိုတာကို ရော စဉ်းစားမိသလား"

"ဟင့်အင်း"

သူ့ဇာလွင် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

စိတ်ထဲမှာ တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆဲပြီးနေပြီ။ ဆရာမကြီး သူ့ဇာလွင်... အခုတော့ သူငယ်တန်း ကျောင်းသူလို စာမေးပွဲ စစ်ခံနေရပါလား။ ဘာလို့ သူမေးသမျှကို ပြန်ဖြေနေမိတာလဲ။ ဘာလို့ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာရတာလဲ ... ဘာလို့ ... ဘာလို့ လဲ ဆိုတာ နင် သိတယ် မဟုတ်လား... သူ့ဇာလွင်။ ဘာလို့ သူ့ကို ကြောက်နေတာလဲဆို

တာ နင် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာကို ရ ပ်လိုက်တော့။ သတ္တိခဲမကြီး လုပ်မနေနဲ့ တော့...။ နောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ အဝင်တံခါးဆီကို လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရတယ်။ ဒီအ ခန်းက ဘယ်နှထပ်မှာ လဲ။ ငါးထပ်လား။ ခြောက်ထပ်လား။ သူဇာလွင် လာတုန်းက လှေကား ဘယ်နှထပ် တက်ခဲ့ရသလဲ။ တံခါးကို ပြန်ပိတ် တော့ မင်းခန့်ထူး ပြန်ပိတ်တာလား။ သူဇာလွင် ကိုယ်တိုင် ပြန်ပိတ်ခဲ့ တာလား။ သော့ခတ်ထားသလား ... ဖွင့်ထားသလား...။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ တခြား ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ။ ဒီတိုက်ခန်း တစ်ခုလုံး မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာလား။ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို ရင် ... ဝရန်တာက ခုန်ချရင် အသက်ရှင်နိုင်မလား...။

မင်းခန့်ထူးက လေသံအေးအေးနဲ့ မေးတယ်။

"ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကို လူသတ်သမားလို့ ထင်နေတာမဟုတ် လား"

(ဂ)

ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းခန့်ထူး ဆိုတဲ့ သူက လူသတ်သမားလို့ သူဇာလွင် ထင်တယ်။ သူဇာလွင်တင် မကဘူး တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်လောကလုံးကလည်း သူ့ကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးခဲ့ကြတာပဲ။ သက်သေ မည်မည်ရရ မရှိလို့ ဘယ်လိုပဲ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားပါစေ ... သန်းပေါင်းများ စွာသော သံ

သယ မျက်ဝန်းတွေက သူ့အပေါ်မှာ ပဲ ပုံကျသွားခဲ့တာပဲ။ ရဲတွေ ညံ့လို့ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတာလို့ လူတွေက ထင်တယ်။ တရားသူကြီးကို လာဘ်ထိုးလိုက်လို့ အပြစ်မရှိကြောင်း အမိန့်ချပေးလိုက်တာလို့ စွပ်စွဲကြ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သို့လောသို့လော ကောလာဟလတွေကြားမှာ စကားဝါ အမှုက အရှိန်လျော့ပြီး နှစ်ကာလတွေကြားမှာ မျောသွားခဲ့တာ ... အခု ဆို ပုံပြင် တစ်ခုလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

လူသတ်မှုတွေ၊ တရားစီရင်မှုတွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ မင်းခန့်ထူး တစ်ယောက် လူမြင်ကွင်းအောက်ကနေ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွား တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားပြီလို့ ထင်တဲ့ သူတွေက ထင်တ ယ်။ တခြားနိုင်ငံကို ပြောင်းပြေးသွားပြီလို့ လည်း ထင်ကြေးပေးကြ တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကမှ မင်းခန့်ထူး လူမြင်ကွင်းထဲကို ပြန် ရောက်လာတယ်။ ပြန်ရောက်လာ တော့လည်း ပေါ်တင်ကြီး။ မင်းခန့် ထူး ကုမ္ပဏီလီမိတက် ဆိုပြီး ရုံးခန်းတွေ ဘာတွေဖွင့် အလုပ်တွေ ဘာ တွေ လုပ်လို့ ။ မင်းခန့်ထူး ကုမ္ပဏီက ဘာအလုပ် လုပ်သလဲဆိုတာ လည်း သူဇာလွင် သေချာမသိဘူး။ သတင်းအရကတော့ သွင်းကုန်/ ထုတ်ကုန် အလုပ်တဲ့ ။ ဒီထက်ပိုပြီး မသေချာ မရေရာတဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုး ရှိဦးမလား။ လူတွေလည်း ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ ဆန္ဒပြတဲ့ သူ တွေ၊ ရုံးခန်းရှေ့မှာ သွားဆဲတဲ့ သူတွေ။ ဒီကောင့်ကို သတ်မယ်ဖြစ်မယ် ဆိုပြီး ဆိုရှယ် မီဒီယာတွေပေါ်ကနေ ကြိမ်းဝါးကြတဲ့ သူတွေ။ ဘယ်သူ တွေ ဘာတွေပဲ လုပ်လုပ် မင်းခန့်ထူးကတော့ မတုန်မလှုပ်ပဲ။ သူပြန်ပေါ် လာပြီး ကတည်းက သတင်း မီဒီယာတွေက သူ့ကို တွေ့ဖို့ ၊ မေးမြန်းဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူး။ မင်းခန့် ထူးဆီက အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကား တစ်ခွန်းတောင် ထွက်မလာ ဘူး။ တရားဥပဒေအရ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားပြီဆိုမှ တော့ သူမ

ပြောချင်ရင် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလို့ ရနေတာကိုး။ ပြီးတော့ မင်းခန့်ထူး က ပြန်ပေါ်လာပြီးကတည်းက ရုံးခန်းထဲမှာ ပဲ အနေများ တယ်။ အပြင် တောင် သိပ်မထွက်ဘူး။ အွန်လိုင်းမှာ ဓာတ်ပုံတွေ တက်လာတော့ သူ ဇာလွင် ကြည့်မိသေးတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေ တော်တော်များများက ခပ်ဝေး ဝေးက လှမ်းရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေပါ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်နေတဲ့ မင်းခန့် ထူးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။ ပုံတိုင်းပုံ တိုင်းမှာ သူ့မျက်နှာက အခုလို ဝေဝေဝါးဝါးနဲ့ ခံစားချက် မရှိသလို ထူ ပေပေပဲ။

Ruby Herald သတင်းစာရဲ့ စီနီယာ သတင်းထောက် မသူဇာလွင်နဲ့ တိုက်ရိုက် တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး မင်းခန့်ထူးဆီကနေ အီးမေးလ်ဝင်လာ တော့ သူဇာလွင် ပျာယာခတ်သွားတယ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုပြီး အီးမေးလ် လိပ်စာကို အခါခါ ပြန်စစ်တယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ရုံးကို ဖုန်းဆက်မေးပြီး သေချာအောင် မေးတယ်။ တကယ်ဟုတ်နေပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်တော့ သူဇာလွင် ဦးနှောက်က ဂဏန်းပေါင်းစက် တစ်လုံးလို တချက်ချက် အလုပ်တွေ ရှုပ်သွားတယ်။ အယ်ဒီတာချုပ်ကို အသိပေးလိုက်ရမလား။ ဒါပေမဲ့ အသိပေးလိုက်လို့ သူဇာလွင်ကို မလွှတ်ဘဲ သူ့ထက် ပိုအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ သတင်းထောက် တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်၊ ဒါမှ မဟုတ် သူဇာလွင်က မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ မသင့်တော်ဘူးဆိုပြီး ယောက်ျားလေး သတင်းထောက်နဲ့ လဲလိုက်ရင်ရော ...။ အို... ဒီအခွင့်အရေးကို ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ ထည့်မပေးနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ သူဇာလွင် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း သွားတွေ့မယ်။ ပြီးတော့မှ အင်တာဗျူး အပြည့်အစုံကို အားလုံးရှေ့မှာ ချပြလိုက်မယ်။ ရော့ ... ဒီမှာ တွေ့ပြီလား။ သူဇာလွင်ဆိုတာ ဘယ်လို သတင်းထောက်မျိုးလဲ

ဆိုတာ ယုံပြီလား။ အွန်လိုင်းမီဒီယာဆိုတဲ့ ဟာတွေ ဒီမှာ ကြည့်... ဒီမှာ လာ အတုယူကြဆိုပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ ... ဘယ် ချောင်ကနေ ပေါ်လာမှန်း မသိတဲ့ ကြောက်စိတ်က သူဇာလွင့် တစ်ကိုယ် လုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားပြီ။

"အဲဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့ ဗျ"

အတွေးထဲမှာ နွံနစ်နေရင်း ... ပခုံးပေါ်ကို ကျလာတဲ့ လက်တစ်ဘက် ကြောင့် သူဇာလွင် လန့်ပြီး ထခုန်လိုက်မိတယ်။ လက်နှစ်ဖက်က ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ အသင့်အနေအထား ဆန့်တန်းထားပြီးသား။ မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင့် ဘေးမှာ ရပ်နေတယ်။ သူဇာလွင့်ရဲ့ ပျက်ယွင်း နေတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ အနောက်ကို အသာဆုတ်သွား တယ်။

"ဆောရီး ဆောရီး။ လန့်အောင်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသလား။ ပြန်ထိုင်ပါဗျ ပြန်ထိုင်ပါ... ဆောရီး"

"ဒီမှာ "

သူဇာလွင် လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းကို မင်းခန့်ထူးမြင်အောင် ထောင်ပြ လိုက်တယ်။

"ရှင် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ ကျွန်မ ရဲတွေကို ချက်ချင်း ဖုန်း ဆက်လိုက်မှာ နော်။ ဒီမှာ တွေ့လား နံပါတ်ကို ထည့်ထားပြီးသား။ တစ် ချက်နှိပ်လိုက်ရုံပဲ"

မင်းခန့်ထူးက မျက်နှာပိုးကို အသာသပ်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ထောင်ပြတယ်။

"ဟုတ်ပါပြီ။ ဆက်ပါ။ အခုလောလောဆယ် အရင် ပြန်ထိုင်လိုက်ဗျ။

ကော်ဖီသောက်ဦး"

သူဇာလွင် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူပြီး ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက ဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတယ်။ ကော်ဖီသောက် ဦး ... ဆိုပဲ။

"ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း အကျင့်ဖြစ်နေလို့ ။ လူတွေက ကျွန် တော့်ကို တွေ့တိုင်း အဲဒီလို ကြောက်လန့်တကြားတွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားကြ တာ ... ကြာလာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရွဲ့ပြီး တမင် ခြောက်ပြချင်လာ တယ်။ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော် လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး ။ တကယ် ပြောနေတာ။ တကယ်..."

"ရှင့်ဘာသာရှင် လူသတ်သမား ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကျွန်မအ လုပ် မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်မ အလုပ်က ရှင့်ကို မေးစရာရှိတာတွေ မေးဖို့ ။ အခု ရှင်က ကျွန်မကို မေးခွန်း မေးခွင့် မပေးဘူး။ ရတယ်လေ။ ဒါဆို လည်း ရှင့်ဘက်က ပြောစရာရှိတာကို ပြော။ ပြည်သူတွေကို ချပြသင့် မပြသင့် ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်မယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ အခုလို ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဆက်လုပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ပြန်တော့မ ယ်။ အောက်မှာ ရုံးကားလည်း အသင့်စောင့်နေတယ်။ နောက်တစ်နာရီ လောက် ကြာလို့ မှ ကျွန်မ ဆင်းမလာရင် အပေါ်ကို တက်လိုက်လာဖို့ ကားသမားကို မှာ ထားပြီးသား"

သူဇာလွင် ညာပြောလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်စကားကို ယုံပေးတဲ့ ပုံနဲ့ ခေါင်းတ ဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြတယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ ကော်ဖီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်တယ်။

"ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီလိုမှ ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို

ကျွန်တော် တွေ့ချင်တာ။ တခြား သတင်းထောက်တွေလို အရည်မရ အဖတ်မရ၊ လူစိတ်ဝင်စားရင် ပြီးရော ဆိုတဲ့ စကားအသွားအလာတွေ ကျွန်တော် မကြားချင်ဘူး။ ဒီလိုဗျ...။ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တာ အဲဒီ လူသတ်မှုတွေ အကြောင်း ပြောချင်လို့ ... လို့ ပြောရင် မှန်လည်း မှန်တယ်။ မမှန်လည်း မမှန်ဘူး။"

"ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်ပါနဲ့ လို့ ကျွန်မပြောနေ..."

"နေဦး...နေဦး"

မင်းခန့်ထူးက လက်ကာပြတယ်...

"ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဇာတ်လမ်းကလည်း သပ္ပတ်အူလို ရှုပ်ပွနေတယ်လေ။ ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောပြဖို့ တော်တော် ခက်မယ်"

"ဘာခက်စရာ ရှိသလဲ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်။ စကားဝါရွာမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်တယ်။ သေတဲ့ သူတွေက ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေး ၄ ယောက်။ ကောင်လေး ၂ ယောက်။ သက်လတ်ပိုင်း ယောက်ျား ၂ ယောက်နဲ့ မိန်းမ ၁ ယောက်။ စုစုပေါင်း ၉ ယောက်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှင်က အဲဒီအိမ်ထဲမှာ သူတို့ နဲ့ အတူတူ ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ လူတွေ အကုန်လုံးက ရှင်သတ်တာလို့ ပဲ ထင်တယ်။ ရှင့်ကိုယ်မှာ လည်း သွေးတွေ ပေနေတယ်။ ရဲတွေက ရှင့်ကို ချက်ချင်းပဲ ဖမ်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေမတွေ့ဘူး။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီတုန်းက သတိမေ့နေသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ စကားမေးမရဘူး။ လူသတ်လက်နက်မှာ လည်း ရှင့်လက်ဗွေရာတွေ မတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ အမှုဆိုင်တော့ သက်သေ မခိုင်လုံဘူးဆိုပြီး ရှင့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ တကယ့် လူသတ်သမားက အခုထိ လွတ်နေတုန်းပဲ

လို့ ရဲဌာနက ထုတ်ပြန်ထားတယ်။ လူတွေကတော့ အဲဒီအဖြေကို မယုံဘူး။ ဒါပဲလေ။ ရှင်းနေတာပဲ။"

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင် ရှင်းပြတာကို သဘောကျသွားသလို ပြုံးတယ်။

"ဒါဆို တကယ့် လူသတ်သမားက ဘယ်ရောက်နေသလဲ"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ။ ရဲတွေပဲ သိမှာ ပေါ့" သူဇာလွင် စိတ်တိုတိုနဲ့ အော်လိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း လက်ချောင်းတွေနဲ့ စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေတယ်။ မိန်းကလေးလက်တွေလို သွယ်လျနေတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို သူဇာလွင် ကြည့်နေရင်း... ဒီလက်တွေက လူ ၉ ယောက်ကို ဘယ်လိုများ သတ်ခဲ့သလဲ ... ဆိုပြီး တွေးနေမိတယ်။

"ကျွန်တော် အခုပြောမယ့် စကားတွေထဲမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ယုံလို့ ရတာတွေ ပါနိုင်သလို ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ယူဆချင်စရာတွေလည်း ပါနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်တယ်။ ယုံသည်ဖြစ်စေ မယုံသည် ဖြစ်စေ ဒီဇာတ်လမ်း မပြီးမချင်း နားထောင်ပေးမယ်လို့ ခင်ဗျားဘက်က ကတိပေးပါ"

သူဇာလွင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

"ရတယ်။ ရှင့်မှာ အပြစ်ရှိသည် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြစ်မရှိဘူးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။ ရှင့်စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးမယ်။ ပြီးရင် ကျွန်မ ရေးသင့်၊ တင်ပြသင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ရွေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား"

"ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိတာ မရှိတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီဇာတ်လမ်းကို စမပြောခင်မှာ ခင်ဗျားကို ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်း ပြီးသွားတဲ့ အခါမှာ ပြောပြချင်တာ နောက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဖြေနှစ်ခု ဆိုပါတော့။ အခု ဇာတ်လမ်း စမပြောခင်မှာ ပထမ အဖြေကို အရင်ပြောမယ်"

"ဘာအဖြေလဲ"

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင့်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်ဆီကို လက်လှမ်းတယ်။ အသံဖမ်းတဲ့ ခလုတ်ကို ချောက်ခနဲ နှိပ်လိုက်တယ်။ သူဇာလွင့်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးနေတဲ့ တိတ်ခွေလည်တဲ့ အသံတိုးတိုး ထွက်လာတယ်။ အခန်းထဲကလေရဲ့ သိပ်သည်းဆက တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်မျှော်နေသလို လေးလံလာတယ်။ သူဇာလွင့် အာရုံတွေ ပြန့်ကျဲနေရာကနေ မင်းခန့်ထူးဆီမှာ ပဲ ရုတ်ခနဲ စုစည်းသွားတယ်။ သူဇာလွင့် အသွေးထဲအသားထဲမှာ ခိုအောင်းနေတဲ့ သတင်းထောက် တစ်ယောက်ရဲ့ ဖျတ်လတ်မှုတွေ ဓားသွားတစ်ခုလို တလက်လက် တောက်လာတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူ့လည်ပင်းက အမာရွတ်ကို လက်မနဲ့ ပွတ်ရင်း ပြောတယ်။

"မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်ဗျ"

အခန်း (၂)

(က)

မင်းခန့်ထူးက စကားကို မဆက်သေးဘဲ သူ့ဇာလွင့် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်နေတယ်။

သူ့ဇာလွင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ချင်စိတ်ကို ထိန်းပြီး မျက်နှာကို အတင်းတည်ထားရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ... ဒီလူ ရူးနေပြီ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရူးတော့မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီထင်တယ် ... ဆိုပြီး ကောက်ချက်တွေ ချနေမိတယ်။ ဒါလည်း ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးပဲ။ "စကားဝါ ကိုးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကနေ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သွားတဲ့ မင်းခန့်ထူးတစ်ယောက် အကျဉ်းထောင်ကို ရှောင်ပြေးနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သွက်သွက်ခါ ရူးသွားရှာတယ်" ဆိုတဲ့ သတင်း အသစ်တစ်ပုဒ် ရတာပေါ့။ သတင်းဆောင်းပါးကို ဘယ်လို စာစီရင် ကောင်းမလဲ သူ့ဇာလွင့်ခေါင်းထဲမှာ အကြမ်း ချရေးနေမိတယ်။ မျက်လုံးတွေကိုတော့ မင်းခန့်ထူးဆီမှာ ပဲ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ပေးထားတယ်။ ဒါက သူ့ဇာလွင့်ရဲ့ လက်စွဲတော်နည်းလမ်းတွေထဲက တစ်ခု။ အင်တာဗျူးတဲ့ အခါ တစ်ဖက်လူရဲ့ ပြောစကားကို စာအုပ်မှာ ဘယ်တော့မှ ချမရေးဘူး၊ စာအုပ်ထဲမှာ ငဲ့ပြီးရေးနေရင် မျက်လုံးခြင်း ဆိုပြီး နားထောင်ပေးဖို့ အချိန်လျော့သွားမယ် မဟုတ်

လား။ စကား အပြန်အလှန် ပြောတဲ့ အခါ၊ သူတစ်ပါး ပြောတာကို နား
ထောင်တဲ့ အခါ အကြည့်မလွှဲ၊ အာရုံမများ ဘဲနေနိုင်ဖို့ ဘယ်လောက် အ
ရေးကြီးသလဲ ဆိုတာ သူ့ဇာလွင် နားလည်တယ်။ အခုလည်း မင်းခန့်ထူး
ပါးစပ်က ဘယ်လိုပေါက်ကရတွေပဲ ထွက်လာပါစေ နားထောင်ပေးဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးမကလို့ နတ်သားတွေ နတ်သမီး
တွေ၊ ဒိုင်နိုဆောတွေ၊ ဂြိုဟ်သားတွေ အကြောင်း ပြောချင်လည်း ပြောပါ
စေ။

"ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေ၊ အိပ်
ရာဝင် ဇာတ်လမ်းတွေထဲက သရဲတစ္ဆေတွေ၊ နာနာဘာဝတွေ၊ အခိုး
လိုလို အငွေ့လိုလိုနဲ့ မီးခလုတ် ဖွင့်လိုက်ရင် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတဲ့ အ
ရာတွေ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျားတို့ ၊ ကျွန်တော်တို့ တွေလိုပဲ
လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလို့ ရတဲ့ ၊ ထိကြည့်ကိုင်ကြည့်လို့ ရတဲ့ ၊ အသွေးအ
သားအပြည့်နဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမျိုးကို ပြောတာ"

မင်းခန့်ထူးက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကော်ဖီခွက်ထဲ
ကို ကော်ဖီနည်းနည်း ထပ်ငဲ့တယ်။ သူ့ဇာလွင်ရှေ့က အေးစပြုနေပြီဖြစ်
တဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို ကြည့်ပြီး ... သောက်လေ ... ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မေးဆတ်ပြ
တယ်။ သူ့ဇာလွင် ကော်ဖီကို တစ်ငုံ့မော့လိုက်တယ်။ ခပ်နွေးနွေး ကော်ဖီ
ရည်တွေ လည်ချောင်းထဲ စီးဆင်းသွားရင်း ကြက်သီး ထချင်သလိုလို
ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဇာလွင် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်တယ်။ စကားသံတွေ ရ
ပ်သွားတိုင်း ပြန်ပြန်ရောက်လာတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို မကြိုက်ဘူး။

"အဲဒါနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ ဘယ်လို သက်ဆိုင်လို့ လဲ ကိုမင်းခန့်"

အသံဖမ်းစက်ထဲက တိတ်ခွေလည်နေတာနဲ့ အမျှ သူ့ဇာလွင် လေသံ
ကလည်း စောစောကလို ပျာယာ ခတ်မနေတော့ဘဲ နည်းနည်း ငြိမ်လာ

တယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ ကြောက်စိတ်တွေ၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ ဒေါသ စိတ်တွေ တော်တော်များများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အလုပ်အပေါ် အာရုံ စူးစိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက အလေးသာလာတယ်။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လာမတွေ့ခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော့် အကြောင်းကို အသေးစိတ် ရှာဖွေလေ့လာထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျွန်တော့် အဖေအကြောင်းလည်း ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း သိမှာ ပေါ့" မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

သူဇာလွင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

"ကျွန်တော် အသက် ၂၀ အရွယ်အထိ သုံးချင်သလိုသုံး ဖြုန်းချင် သလို ဖြုန်းနေနိုင်ခဲ့တာ၊ ကြားထဲမှာ လည်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထိုင် စားလို့ ရနေတာ...။ အခု ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းတွေဘာတွေ ထောင်နိုင်တာ အဖေကျေးဇူးတွေလို့ ပြောလို့ ရတယ်ဗျ"

မင်းခန့်ထူးက ပြောနေရင်း တစ်ခုခုကို သဘောကျသွားသလို ဟက် ခနဲ ရယ်တယ်။

"ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စကားဝါရွာကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားခဲ့တာလည်း အဖေကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား"

"ဘယ်လို..."

"အဖေသေတော့ ကျွန်တော့်အသက်က ၂၀ စွန်းစွန်းပေါ့။ သူဌေး သားပီပီ သုံးလို့ ဖြုန်းလို့ ကောင်းတုန်း။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရန်ကုန်မြို့ က အခုထက် ပိုပြီး ပျော်စရာ ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဟန်းဖုန်းတွေ၊ အင်တာနက်တွေ မရှိ၊ အားနေရင် အွန်လိုင်းမှာ အချိန် ကုန်နေတာမျိုး လည်း မရှိဘူး။ တကယ့် အိမ်အပြင်မှာ ၊ ပြင်ပ လေထုထဲမှာ လွင့်ချင်ရာ

လွင့် မျောချင်သလို မျောနေလို့ ရတဲ့ အချိန်။ ညနေစောင်းမှ အိပ်ရာထ၊ ကားတစ်စီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပတ်ခေါ်၊ သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ နောက်နေ့ နေထွက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်။ ခင်ဗျားသိလားဗျ၊ အဖေသေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အပြင်မှာ ရောက်နေတာ။ မင်းခန့်ထူး ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုပြီး အဖေ့တပည့်တွေ လိုက်ရှာကြတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာ ရှိသမျှ ကလပ်တွေ၊ ကေတီမီတွေ အနှိပ်ခန်းတွေ အကုန်ပဲ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို ရှာတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ မနက်လင်းနေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေ့အလောင်းက အေးတောင် အေးချင်နေပြီ။"

"ဪ...။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမင်းခန့်။"

မင်းခန့်ထူးက နေစမ်းပါဗျာ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ လက်ကာပြတယ်။

"စိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေနဲ့ က အဲဒီလောက်ကြီး နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ဦးတည်းသော သား ဆိုပေမဲ့ အဖေ့မှာ ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ဂရုစိုက်စရာတွေ ရှိနေတယ်လေ။ သူတစ်သက်လုံးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ စကားကြာကြာ ပြောဖြစ်တဲ့ အချိန်ဆိုလို့ တစ်နာရီတောင် ပြည့်မယ် မထင်ဘူး။"

သူဇာလွင် ဘာပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်း ဘယ်ကို ဦးတည်နေသလဲ။

"ဒါနဲ့ ရှင့်အဖေ ဆုံးသွားတော့ နှလုံးရောဂါနဲ့ နော်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။"

မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းညိတ်တယ်။

"သူတပည့်တွေ ပြောတာတော့ အဖေက အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး စာကြည့်ခန်းထဲက မထွက်ဘဲ အခန်း အောင်းနေတယ်တဲ့ ။ အိမ်က

ထမင်းချက်က အဖေ့ကို ညနေစာစားဖို့ သွားခေါ်တော့မှ အဖေ စာကြည့် စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား အသက်ထွက်နေတာကို တွေ့တာ "

စိတ်မကောင်းပါဘူး ... လို့ ထပ်ပြောမိတော့မလို့ ။ သူဇာလွင် ပါးစပ် ကို အမြန် ပိတ်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက စကားကို ဆက်တယ်။

"ကျွန်တော့် အဖေဆီမှာ ပိုက်ဆံတွေ သုံးမကုန်အောင် ရှိတယ်။ ပိုင် ဆိုင်မှုတွေကလည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ ။ ကျွန်တော် ကြွားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရန်ကုန်မှာ တင် သူပိုင်တဲ့ ခြံ ဘယ်နှစ်ခုမှ န်း မသိအောင်ကို များ တယ်။ နယ်တွေမှာ လည်း ဟိုဝယ်ဒီဝယ် လျှောက်ဝယ်ထားတဲ့ စိုက်ခင်းတွေ၊ ခြံအလွတ်တွေ အများကြီးပဲ"

"ရှင့်အဖေ ဆုံးသွားတော့ အဲဒါတွေ အကုန် ရှင်ပဲ ရလိုက်တာ မဟုတ်လား"

ဇာတ်လမ်း မြန်မြန် ဆက်လို့ ရအောင် သူဇာလွင် စကား ဝင် ထောက်ပေးလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ခေါင်းခါတယ် ။

"အဲဒီလိုသာဆိုရင် အခု ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ စကား ထိုင်ပြောနေစ ရာ အကြောင်းရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ စကားဝါ ကိစ္စလည်း ဖြစ်လာမှာ မ ဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာ။ အခု ဖြစ်သမျှ အကုန်လုံးဟာ ကျွန် တော့် အဖေကြောင့်လို့ ..."

"ကျွန်မ လိုက်မမီတော့ဘူး ကိုမင်းခန့်"

သူဇာလွင် လက်နှစ်ဘက်ကို ရင်ရှေ့မှာ ပိုက်လိုက်တယ်။ တစ်ဝီဝီ လ ည်နေတဲ့ အသံဖမ်းစက်ထဲက တိတ်ခွေဆီ မျက်လုံး ရောက်သွားတယ်။ အခွေထဲမှာ အသံဖမ်းဖို့ တိတ်သား နောက်ထပ် နှစ်နာရီစာလောက်

ကျန်ဦးမယ် ထင်တယ်။

"ခင်ဗျား သိလားဗျ။ ကျွန်တော်လေ ... အဖေသေသွားတော့ ဝမ်းနည်းစိတ် တစ်စက်မှ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်နဲ့ မသိတဲ့ သူစိမ်း တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ထိုင်ကြည့်နေရသလို စိတ်ထဲမှာ အေးတိ အေးစက်ပဲ။ ပြီးလည်း ပြီးရော အဖေရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို အဖေရဲ့ သေတမ်းစာ ယူလာပေးတယ်။ သေတမ်းစာက ခပ်တိုတို ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုက်ဆံတွေ ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော့် အသက် ၄၅ နှစ် မပြည့်မချင်း ဘဏ်ထဲမှာ အကောင့်သေ အဖြစ် အပ်ထားရမယ်တဲ့ ။ ကျွန်တော် လစဉ်သုံးဖို့ အတွက် ပိုက်ဆံတချို့ ထုတ်ပေးမယ့် အကောင့်တစ်ခု ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် နေဖို့ အိမ်တစ်လုံး ထားခဲ့ပေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံး နီးပါးကို သူ့လုပ်ငန်းရဲ့ ရှယ်ယာဝင်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေကို အချိုးကျ ခွဲပေးလိုက်ပါတဲ့ ..."

ဒီအကြောင်းကို သူဇာလွင် လုံးဝ မသိထားဘူး။ မင်းခန့်ထူး အကြောင်း နောက်ကြောင်းပြန် လိုက်ရှာကြည့်တုန်းကလည်း ဒီအချက်ကို မတွေ့မိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိသွားတယ်။

"ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အဖေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရောင်းချခဲ့ဝေ၊ အကုန်လုံးကို တစ်စိတ်စီ ပေးလိုက်တာ အိမ်က ထမင်းချက်တဲ့ အဒေါ်ကြီးရတဲ့ အမွေခွဲတမ်းက ကျွန်တော် ရလိုက်တာ ထက်တောင် များ နေလိမ့်မယ်။ အဖေက ... သူ့အပေါ် တစ်သက်လုံး မကောင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်စားချေ သွားတာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား။ လက်စား ချေသွားတယ် ဆိုရင်လည်း အဖေ အောင်မြင်သွားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ ကောင် နေ့ချင်းညချင်း

ဘဝပြောင်းသွားတယ်။ အဖေ သေသွားတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ပိုက်ဆံ တစ်သိန်းကျော်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ စီးနေတဲ့ ကားကို တောင် ရှေ့နေတွေက ပြန်သိမ်းသွားတယ်"

"အဲဒါနဲ့ စကားဝါရွာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ"

သူ့ဇာလွင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖြတ်မေးလိုက်မိပြန်တယ်။

"ကျွန်တော် ပြောတယ်လေ။ အဖေက သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံး နီးပါးကို သူများ တွေကို ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်တစ်လုံးပဲ ပေးခဲ့တယ်"

"ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ခင်ဗျား သိလားတော့ မသိဘူး။ စကားဝါ ရွာဆိုတာ ဟိုး အရင် တုန်းက မရှိဘူးဗျ။ အစိုးရက ၁၉၇၀ နောက်ပိုင်းလောက်မှာ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းကို ဖြတ်ပြီး အမြန်လမ်းဖောက်ဖို့ စီမံကိန်း ချတယ်။ အမြန်လမ်းဘေးမှာ နားနေစခန်းတွေ ဖွင့်ဖို့ တင်ဒါတွေ ခေါ်တယ်။ အဲဒီမှာ စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ချင်တဲ့ သူတွေ၊ ဆီဆိုင် ဖွင့်ချင်တဲ့ သူတွေ၊ ဟိုတယ် ဆောက်ချင်တဲ့ သူတွေ လေလံဆွဲကြပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းက ဖောက်နေရင်းနဲ့ နားနေစခန်းအတွက် အဆောက်အဦတွေ ဆောက်နေရင်း ရုတ်တရက် ရပ်သွားတယ်။ မြေနုရော မကောင်းလို့ လား၊ တောင်တွေ ဖြိုရတာ အဆင်မပြေလို့ လားတော့ မသေချာဘူး။ အဲဒီမှာ မိုင်သုံးဆယ် လောက် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီး လမ်းတစ်ခုလုံးကို အနောက်ဘက်ကို ကွေ့ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောနေတာ ခင်ဗျား မျက်စိထဲမှာ မြင်လား"

"သိပ်တော့ မရှင်းဘူး"

"ဒီလိုဗျာ။ နားနေစခန်းနေရာမှာ လမ်းက တစ်ဖက်ပိတ်ကြီး ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ။ စခန်း မရောက်ခင် မိုင်သုံးဆယ်လောက်ကနေ လမ်းအသစ်ကို ဆက်ဖောက်သွားတာ။ သဘောပေါက်ပြီလား"

"ဪ..."

"အဲဒီတော့ နားနေစခန်း လုပ်ကြမယ့်ဟေ့ဆိုပြီး ဆိုင်တွေဖွင့်ဖို့ ၊ ဟိုတယ်တွေ ဆောက်ဖို့ ဆိုပြီး ခေါ်ထားတဲ့ အလုပ်သမားတွေ အကုန် ရောက်နှင့်နေပြီ။ နှစ်နဲ့ ချီပြီးကြာမယ့် ပရောဂျက်ဆိုတော့ အလုပ်သမားတွေက တဲတွေ ဘာတွေဆောက်၊ အိမ်အကြမ်းတွေတည်ပြီး နေနေကြပြီ။ အဲဒီမှာ ..."

"လမ်းက ဆက်မဖောက်ဖြစ်တော့ လူတွေ၊ အိမ်တွေ သောင်တင်ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလိုလား"

မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းညိတ်တယ်။

"အင်း။ ဒီတော့ အမြန်လမ်းကနေ မိုင်သုံးဆယ်လောက် ချွန်ထွက်နေတဲ့ တစ်ဖက်ပိတ်လမ်း။ အဲဒီလမ်းထိပ်မှာ သောင်တင်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတဲ့ အလုပ်သမား မိသားစုတွေ။ အဲဒီ မိသားစုတွေကနေ တဖြည်းဖြည်း အခြေကျသွားပြီး စကားဝါ ရွာဆိုပြီး ဖြစ်သွားတာ"

"အဲဒါနဲ့ ကိုမင်းခန့် အဖေနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲ"

မင်းခန့်ထူးက ဒီမေးခွန်းကို စောင့်နေသလို အမူအရာနဲ့ ပြုံးတယ်။

"အဲဒီ အမြန်လမ်း ပရောဂျက်ကို ကိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ အဖေ့ ကုမ္ပဏီလည်း ပါတယ်လေ။ ပရောဂျက် ပျက်သွားလို့ သောင်တင်နေကြတဲ့ သူတွေကို အဲဒီမှာ ပဲ ဆက်နေကြဖို့ ကျွန်တော့် အဖေပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်တာ။ ရေမီးအစုံရအောင်၊ အစိုးရဆီကနေ တရားဝင်

ခွင့်ပြုချက်ရအောင်... စသဖြင့်ပေါ့"

"ရှင်အတွက် ပေးခဲ့တယ် ဆိုတာက..."

"အဲဒီရွာထဲမှာ အဖေက မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ခြံခတ်ပြီး အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ထားတယ်။ အဲဒီအိမ် ရှိနေမှန်း ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ သိတောင်မသိခဲ့ဘူး။ အဖေကလည်း နေရာတကာမှာ အိမ်တွေ ခြံတွေ ဝယ်ထားတာကိုး။ သူသေတော့မှ အဲဒီအိမ်ကို ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့တာ"

သူဇာလွင် အတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ စကားဝါအမှုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ၊ လေ့လာထားတဲ့ အချက်တွေကို ခေါင်းထဲမှာ ပြန်စီကြည့်တယ်။ ကိုးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး...။ အဲဒီအိမ်နဲ့ ခြံရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။ ခြံထဲမှာ စိုက်ထားတဲ့ စကားဝါပင်တွေ...။ အိမ်ထဲမှာ သေနေကြတဲ့ သွေးသံရဲ့ရဲ့ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်နေတဲ့ လူသေအလောင်းတွေ...။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်သူ ပိုင်သလဲဆိုတာ သူဇာလွင် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး။ အခု သိလိုက်ရတဲ့ အချက်ဟာ သတင်းအသစ် ဖြစ်နိုင်မလား။ အရင်ခေတ် သတင်းစာတွေက ဘာလို့ ဒီအချက်ကို မဖော်ပြခဲ့တာလဲ။

"ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အဖေက စနစ်တကျနဲ့ သင်ခန်းစာပေးသွားတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီလောက် ရွချင်၊ ဖြုန်းချင်တဲ့ ကောင်...။ လူမသိ သူမသိ နေရာမှာ သွားနေစမ်း။ ရွာထဲမှာ နေ၊ ရွာအလုပ်တွေလုပ်၊ ရွာသားတွေ စားသလို စားဆိုပြီး ပညာပေးလိုက်တာပေါ့"

အဲဒီတော့... ရှင်ဘာဆက်လုပ်သလဲ။ ရှင်မနေချင်ရင်လည်း အဲဒီအိမ်ကို ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်ပေါ့"

"အိမ်ကို ပြန်ရောင်းဖို့ မစဉ်းစားမိသေးဘူးလေ။ ပြောသာပြောရတာ ပြန်ရောင်းရင်လည်း ဘယ်သူက ဝယ်မလဲ။ ဘယ်သူမှ မသွားချင်တဲ့ နေ

ရာ။ လမ်းကလည်း တစ်ဖက်ပိတ်ကြီး။ ရွာဆိုပေမဲ့ တခြား ရွာတွေလို သာသာယာယာ စမ်းချောင်းတွေ၊ တောအုပ်တွေနဲ့ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ လူမသုံးတဲ့ လမ်းစုတ်ကြီးနဲ့ ဖုန်တွေတသောသော ထလို့ ။ အိမ်တွေကလည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ ညစ်ပတ် စုတ်ပြတ်နေတာ။ ရွာမှာ နေတဲ့ သူအားလုံးနီးပါးက တခြားမြို့မှာ သွားအလုပ်လုပ်၊ ညဘက်ကျမှ ပြန်လာ။ တစ်ရွာလုံးက နေ့ခင်းနေ့လယ်ဆိုလည်း ဘယ်သူမှ မရှိ ခေါင်ခိုက်နေတာ။ ထားပါတော့ အဲဒါတွေက ကျွန်တော် အရင်တုန်းက မသိပါဘူး။ စကားဝါရောက်မှ သိတာပါ။ အိမ်ကို ပြန်ရောင်းဖို့ ထက် အဖေ့ကို မကျေနပ်ဘဲ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ကလည်း ပိုများ နေတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့် အသက်ကလည်း ငယ်သေးတယ်။ ရူးချင်မိုက်ချင် ဆိုးသွမ်းချင်တဲ့ ဉာဉ်စုတ်လေးကလည်း တငွေငွေနဲ့ ။ ဒီလောက်တောင် ငါ့ကို မုန်းတဲ့ အဖေ... တွေ့မယ်။ သူထားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးအမွေကို အားရပါးရ ဖျက်ဆီးပြမယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးတာပေါ့။ အဖေ အသုဘ ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းနေသင်းနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်စုတယ်။ ငါ့အဖေကတော့ ငါ့ကို အိမ်တစ်လုံး အမွေပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ သွားသောင်းကျန်းကြမယ်၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြမယ်။ ပြီးမှ တစ်အိမ်လုံးကို မီးတင်ရှို့ခဲ့မယ် ဆိုပြီး စည်းရုံးတာပေါ့။"

နောက်ဆုံးတော့... တကယ် သတင်းအဖြစ် သုံးလို့ ရမယ့် ဇာတ်လမ်းဆီကို ရောက် လာပြီ ... ဆိုပြီး သူဇာလွင် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို မကြည့်ဘဲ ထိုင်ခုံမှာ နောက်လှန်ထိုင်ရင်း မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

"ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် သူငယ်ချင်းတစ်စုကို စည်းရုံးလို့ ရသွားတယ်။ အရက်ပုလင်းတွေ ဘီယာပုလင်းတွေ ဝယ်တယ်။ ဆေးခြောက်တွေ ဝယ်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့

ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်တော့ လက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ နာရီကိုပါ ချွတ်ရောင်း ပစ်တယ်။ ကားတစ်စီး ငှားတယ်။ ပြီးတော့ ၁၉၉၅ ... ဧပြီလ ၂၉ ရက် နေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်း ၆ ယောက် စကားဝါရွာဆီကို ခရီးထွက် တယ်..."

"အသတ်ခံရတဲ့ လူ ၉ ယောက်ထဲမှာ သူတို့ ပါသွားတယ် မဟုတ် လား"

သူဇာလွင် ဖြတ်မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို မကြည့်သေးဘူး။ မျက်နှာကြက်ကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

"ကျော်ဇော၊ မျိုးမြတ်အောင်၊ ယမင်း၊ ခင်နှင်းဝေ၊ ဖြူမော်၊ နယ်လီ... ကျော်ဇော... မျိုးမြတ်အောင်...ယမင်း..."

မင်းခန့်ထူးက အဲဒီနာမည်တွေကို စာကျက်သလို တတွတ်တွတ်နဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုး ရွတ်နေတယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ သတိပြန်ဝင်လာ သလို ထိုင်ခုံမှာ မတ်မတ်ပြန်ထိုင်တယ်။

"ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်လောက်နီးနီး ပေတဲ့ တေ တဲ့ သူတွေချည်းပဲဗျ။ ထစ်ခနဲဆို ရန်ဖြစ်မယ် ချမယ် ခုတ်မယ်ထစ်မယ် လူငယ် လူမိုက်တွေ ဆိုပါတော့"

သူဇာလွင် မင်းခန့်ထူးကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း တွေးနေမိတယ် ။ မင်းခန့်ထူးက ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ သွယ်လျနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ လူရမ်း ကားပုံစံတော့ မပေါက်တာ အမှန်ပဲ။ မျက်နှာမှာ တော့ ခက်ထန်တဲ့ အရိ ပ်အယောင်တွေ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မူးရူးရမ်းကားပြီး လူမိုက်တစ် ယောက်နဲ့ မတူဘဲ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ ဆိုးသွမ်းမယ့် လူတစ်ယောက်နဲ့ ပို

တူနေတယ်။ လုပ်ချင်ရာကို သွေးအေးအေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းခြင်း မျှဉ်းပြီး လုပ်မယ့် ပုံစံမျိုး။ သူဇာလွင် လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက် တောက်တောက် ဖြစ်ချင်လာတာနဲ့ ကော်ဖီကို နောက်တစ်ငုံ ထပ်မော့ လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက ဆက်ပြောတယ်။

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ တတွေ ဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့ ရမ်းကားခဲ့တဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုလိုက် အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ သူတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ဆိုးတဲ့ အရာတစ်ခု စကားဝါမှာ ရောက်နေမှန်း... ကျွန်တော်တို့ ကို စောင့်နေမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်ဗျာ ... လူမိုက်တွေ ကြောက်ရင် ပိုသနားဖို့ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားသိလား"

သူဇာလွင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံးမှာ အဲဒီညလောက် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ၊ သွေးပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ခံစားမှုမျိုး မကြုံဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ... စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာ တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ။ သွေးပျက် ရူးခါသွားလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး ကြုံနေရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက ထုံမသွားဘဲ ပိုပြီးတော့တောင် ဖျတ်လတ်လာသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြည့်ဖူးမှာ ပေါ့ ... ကြောက်လွန်းလို့ မေ့လဲသွားတာတို့ ဘာတို့ ... ဟားဟား။ တကယ်တမ်းက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ ပိုပြီးတောင် နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်သွားသေးတယ်။ သွေးပျက်နေတဲ့ အချိန်ကျတော့မှ အမြင်အာရုံတွေ ပိုကောင်းလာတယ်။ အကြား အာရုံတွေ ပိုကောင်းလာတယ်။ အနံ့... အနံ့တွေ ပိုရလာတယ်..."

"ဘယ်လို ... ဘာအနံ့ကို ပြောတာလဲ"သူဇာလွင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင် အမူအရာကို သဘောကျသွားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြီး ပြီးတယ်။

"နေပါဦးဗျ။ စောပါသေးတယ်။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ တစ်ခုခြင်း ... တစ်ခန်းချင်း သွားတာပေါ့။ ကော်ဖီထပ်ယူဦးမလား"မင်းခန့်ထူးက မေးရင်းနဲ့ ကော်ဖီအိုးကို ယူပြီး သူ့ဇာလွင့် ခွက်ထဲကို ငဲ့ထည့်ပေးတယ်။

"ကိုမင်းခန့်။ ရှင်အခု ပြောနေတာတွေ အကုန်လုံးက တရားရုံးမှာ သက်သေအဖြစ် ပြန်သုံးလို့ မရလောက်ဘူးနော်။ အဲဒါကို ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား။ ရှင့်ဘက်ကနေ လူသတ်သမားက ဘယ်သူပါဆိုပြီး အခုလို နှစ်တွေကြာမှ ထုတ်ပြောတော့ ဘာထူးမှာ လဲ။ ကျွန်မ အနေနဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ် ရေးပေးလို့ ရပေမဲ့ ရှင့်အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ သံသယစိတ်ကိုတော့ ဖယ်ပေးလို့ ရမယ် မထင်ဘူး..."

မင်းခန့်ထူးက လက်ကာပြတယ်။

" မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ခင်ဗျား ပြောပြောနေတဲ့ ပြည်သူတွေ ... ပြည်သူတွေ ... ဆိုတာကြီးကို တော်စမ်းပါဗျာ။ သူတို့ ဘာထင်ထင် ကျွန်တော်က ဘာဂရုစိုက်ရမှာ လဲ။ အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်းရင်းက ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိတာကို လူတွေသိစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး လေ။ တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာကို ပြောပြရင်း နောင်ဖြစ်လာမယ့်..."

"

မင်းခန့်ထူးက ပြောနေရင်း စကားကို ရပ်ချလိုက်တယ်။ ကော်ဖီအိုးကို စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်ချတယ်။

"ဆောရီး ... စကားနည်းနည်း လောသွားတယ်။ ကျွန်တော် စောစောက ပြောနေတာကို ပြန်ဆက်ရအောင်"

"နေပါဦး ... နောင်ဖြစ်လာမယ့် အရာဆိုတာက... ရှင်ဘာကို ပြောချင်တာလဲ။ ဒီလို အဖြစ်မျိုး နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖြစ်ဦးမယ်လို့ ပြောချင်တာလား။ အဲဒီ လူသတ်သမား ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ ရှင်သိ

တာလား"သူဇာလွင် အလောတကြီး မေးမိသွားတယ်။

"မသူဇာ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အရင် ဆုံး အောင် နားထောင်ဗျ။ မေးခွန်းတွေ ဖြတ်ဖြတ် မမေးနဲ့ ။ ကဲ ဇာတ်လမ်း ကို ပြန်စမယ်။ ပြန်မစခင်မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးမယ်။ စကားဝါ မှာ သေတဲ့ လူ ဘယ်နှယောက်လဲ"

"၉ ယောက်"သူဇာလွင် စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ၆ ယောက်ရယ်။ စကားဝါကလူ ၃ ယောက်ရယ်။ စုစုပေါင်း ၉ ယောက် ဟုတ်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ ဘယ်နှယောက်လဲ"

"ဘယ်လို...။ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာလေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ..."

"ဟုတ်ပြီ...။ အဲဒါ ခင်ဗျား သိထားတာ။ အကုန်လုံးကလည်း အဲဒီလို ပဲ သိထားတာ။ အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ ထား ခဲ့တဲ့ အချက်တစ်ခု ပြောပြမယ်။ အဲဒီအချက်ကို ပြောပြီးမှ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်မယ်..."

မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်းနဲ့ ကိုယ်ကို အရှေ့ကို ကိုင်းလာတယ်။ သုံး ပေလောက်ပဲ ကျယ်တဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပိုပြီး နီးကပ်သွားတယ်။ သူဇာလွင် သတိမထားမိဘဲ အသက်ကို အောင့် ထားမိတယ်။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော့် ပုံစံနဲ့ ... ကျွန် တော့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ လူ ၉ ယောက်ကို သတ်ဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်

လား"

သူဇာလွင် ပါးစပ်ကို တင်းတင်း စေ့ထားလိုက်တယ်။ တဒုတ်ဒုတ် ခုန်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံ နားထဲမှာ ပြန်ကြားနေရတယ်။ ဟင့်အင်း ... ဒီ မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ဘူး။

"ကျွန်မ..."

"ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို ... အဲဒီ လူ ၉ ယောက်သေပြီး ဘာလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်း...။ ဒီမေးခွန်းကို အဖြေ ရှာဖို့ ကြိုးစားရင်း ... နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်သတ်တာပဲ ဖြစ်မယ် ... ဆိုတဲ့ အဖြေကို ခင်ဗျားတို့ က ကောက်ချက်ချလိုက်ကြတာ။ အခု ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ်။ သူတို့ ကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကို ကျွန်တော် ကယ်လည်း မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရှင်းပြီလား"

သူဇာလွင် အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းခါမိသွားတယ်။ ဘာတွေလဲ။

"လူ ၉ ယောက် ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကြက် သေသေပြီး ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့တာ...။ ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မသေဘဲ ကျန်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်း..."

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

"အဲဒီစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်"

သူဇာလွင် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ စာအုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေ မိတယ်။ မှတ်စုစာအုပ်က တော်တော်ကို အိုဟောင်းနေပြီ။ စာအုပ်အဖုံး က သားရေနဲ့ ချုပ်ထားတယ်။ သားရေအသားတွေတောင် မာကြောကွဲ

အက်နေပြီ။ စာအုပ်ကို သူ့ဇာလွင် အသာ လှန်လိုက်တယ်။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း စာမျက်နှာမှာ ကော်နဲ့ ကပ်ထားတဲ့ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ ဓာတ်ပုံက နှစ်တွေကြာလို့ ဝါကြင့်ကြင့် ဖြစ်ချင်နေပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးက အသက် ၃၀ စွန်းစွန်းလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဆံပင်တိုတို... မေးရိုးပြတ်ပြတ်။ မျက်လုံးတွေက စူးပြီးတောက်နေတာ ... ဓာတ်ပုံ အဟောင်းအစုတ်ထဲမှာ တောင် တလက်လက်နဲ့ အရောင်ထွက်ချင်နေတယ်။

"သူက ဘယ်သူလဲ"သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

"အဲဒီညက စကားဝါ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက်လူ။ ကျွန်တော့် အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ သူ"

"ဘယ်လို" ဒီနေ့အတွက် ဘယ်လို... ဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်နှကြိမ် မြောက်မှန်းမသိ သူ့ဇာလွင် ပြောမိပြန်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောတယ်။

"အိုကေ ...။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်း ဆက်လို့ ရပြီ ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ အချက်အလက် အမှားတွေကို ခဏ ထုတ်လိုက်တော့။ ကျွန်တော်က လူသတ်သမားလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူရဲကောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ကံကောင်းပြီး မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးကြောင့် ကျွန်တော် အခု အသက်ရှင်နေတာ"

"ဒါဆို သူက အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကပဲ ဆုံးသွားပြီ။ သူဆုံးသွားပြီး နောက်သုံးလေး ရက်နေတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်လိုက်တာပဲ"

"ဟင် ... ဒါဆို ဘာလို့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသိရတာလဲ။ အဲဒီအိမ်ထဲမှ

ရှင်အပါအဝင် လူ ၁၀ ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာလေ"

မင်းခန့်ထူး မျက်လုံးတွေက မျက်နှာကြက်ဆီကို ပြန်ရောက်သွားပြန်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မျက်နှာကြက် အကာအရံတွေကို ကျော်လွန်ပြီး အဝေးတစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ သူက သူရှိနေတဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး။ ဒီလောကထဲကို တိတ်တိတ်ပဲ ဝင် လာပြီး မသိမသာ ပြန်ထွက်သွားချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး...။ ကျွန်တော့် အသက်ကို၊ တစ်ရွာလုံးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပြီး ကျေးဇူးတစ်ချက် အတင်မခံဘဲ ခြေရာ ဖျောက်သွားတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင် သူ့ကို ခြေရာခံ ပြန်လိုက်ရှာဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားခဲ့တာ"

သူဇာလွင် ခေါင်းတွေ မူးဝေလာတယ်။ နားထင်ကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ ဖိနေတဲ့ သူဇာလွင်ကိုကြည့်ပြီး မင်းခန့်ထူးက ခပ်တိုးတိုးရယ်တယ်။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောသားပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းက သပွတ်အူထက် ရှုပ်ပါတယ်လို့ ။ ကဲ...ကဲ...ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်စရအောင်။ စောစောက ပြောနေတာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး စကားဝါကို ခရီးထွက်မလို့ ပြင်နေတာ မဟုတ်လား"

"နေပါဦး...နေပါဦး"

သူဇာလွင် အမြန်တားလိုက်တယ်။

"ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်က ဘယ်လို ဒီဇာတ်လမ်းထဲ ပါလာတာလဲ။ ကျွန်မ ခေါင်းတွေမူး လာပြီ"

"စိတ်အေးအေးထားပါဗျ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခြင်း ပြန်စီပြမယ်။

ဟုတ်ပြီလား။ အခု ဇာတ်လမ်းထဲမှာ လူ ၉ ယောက် အသတ်ခံရတယ်။
၆ ယောက်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ။ ၃ ယောက်က စကားဝါ ရွာ
သားတွေ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးက အဲဒီညမှာ ကျွန်တော့်ကို ကယ်လိုက်
တယ်... ဟုတ်ပြီလား။ ဪ ပြီးတော့... အရေးကြီးတာ တစ်ချက် မေ့မ
သွားနဲ့ ဦး။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဆိုတာ တကယ် ရှိတယ်ဗျ။ အိုကေနော်
... လိုက်မိပြီလား"

သူဇာလွင် ကော်ဖီကို နောက်ထပ် သုံးလေးခါ ကျိုက်ချလိုက်တယ်။
မင်းခန့်ထူး ပြောတဲ့ အချက်တွေကို ခေါင်းထဲမှာ အတင်း ထိုးထည့်လိုက်
တယ်။ ဘယ်အကန့် ဘယ်နေရာမှာ ထားရမှန်း မသိတဲ့ အချက်အလက်
အသစ်တွေ...။

"ဟုတ်ပြီလေ။ ရှင့်ဇာတ်လမ်း ဆိုတော့ ရှင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပေါ့။ ဒါ
နဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီး နာမည်က ဘယ်သူလဲ"

မင်းခန့်ထူးက လေပူတွေ ရင်ဘတ်ထဲ အောင်းထားရတဲ့ ပုံစံနဲ့ သက်
ပြင်းကို ဂှူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်...

"မမမမ"

(ခ)

မမမေ...တဲ့ ။ ဒီနာမည်က သူဇာလွင့် ဦးနှောက် ဟိုးအတွင်းပိုင်း တစ်နေရာမှာ ... ကြားဖူးနေသလိုလို...။ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင် နာမည်များ လား။ သူဇာလွင့် အသိတွေထဲမှာ ဒီနာမည်နဲ့ တစ်ယောက် ယောက် ရှိသလား...။ မသေချာ။ မင်းခန့်ထူးကတော့ ဒီနာမည်ကို တန်ဖိုးကြီး လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုလို တစ်လုံးချင်း ရွတ်ချလိုက်တာပဲ။

"ဒီ ... မမမေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရှင့် ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါလာတာလဲ"

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင့်မေးခွန်းကို မကြားသလို ... ဘာမှ ပြန်မဖြေ ဘူး။ သူ့အကြည့်က မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ဓာတ်ပုံဆီမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေများ ရေးထားသလဲ...။ သူဇာလွင့် မျက်လုံးက တစ်မျက်နှာပဲ လှန်ရသေးတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ဆီကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ စာအုပ်ကို နောက်တစ်မျက်နှာ ထပ်လှန်ကြည့်မလို့ အလုပ်မှာ မင်းခန့် ထူးက တားသလိုနဲ့ ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ပြီး သတိပေးတယ်။ သူဇာလွင့် လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်တယ်။

ခန်းဆီးကနေ ဖောက်ဝင်လာနေတဲ့ အလင်းရောင်က အရောင်ဖျော့စ ပြုနေပြီ။ ညနေစောင်းတော့မယ် ထင်တယ်။ နေမဝင်ခင် ဒီ ဇာတ်လမ်း ပြီးပါ့မလား။ ဒီထက် မှောင်လာရင်တော့ သူဇာလွင့် ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဒီလူနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကထွက်တဲ့ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေနဲ့ ...။

မင်းခန့်ထူးက အခုမှ သတိဝင်လာသလို စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။

"အိုကေ ... ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ရအောင်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရန်ကုန်ကနေ မနက်စောစော ထွက်လာကြတယ်။ ညနေ တော်တော်စောင်းမှ စကားဝါ လမ်းချိုးကို ရောက်တယ်။ ကားပေါ်

မှာ သောက်စားပျော်ပါး၊ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်လာကြတာပေါ့။ ပါလာတဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေ ဆေးခြောက်တွေက လမ်းမှာ တင် တစ်ဝက်လောက် ကုန်သွားပြီ။ လမ်းခွဲဘက်ကို ရောက်တော့ အကုန်လုံး တော်တော်ကို မူးနေပြီ။ အကုန်လုံးနော်။ မိန်းကလေးတွေပါ မူးနေကြတာ။ ကားမောင်းတဲ့ ကျော်ဇောတောင် အမူးလွန်ပြီး ရှေ့ကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရတော့လို့ ဘီးကို တစ်လိမ့်ခြင်း လိမ့်နေရတယ်။ စကားဝါ ရွာထဲကို ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ... ပြီးတော့..."

"ရှင် ကျွန်မ မေးတာကို မဖြေသေးဘူး။ မမမေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက စကားဝါ ရွာကပဲလား။ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ" သူဇာလွင် ဖြတ်မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက စိတ်ရှုပ်သွားသလို စုတ်တစ်ချက်သပ်တယ်။ မျက်လုံးနှစ်ခုကို မှိတ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ခေါင်းခါတယ်။

"ခင်ဗျား ဖြတ်ဖြတ် မမေးနဲ့ ဗျ။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ မဟုတ်ဘူး ။ ပုံပြောဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား နားလည်အောင် မနည်းပြောပြရမှာ ။ မမမေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အချိန်တန်ရင် သိမှာပေါ့ဗျ။ စိတ်ရှည်ရှည် ထားစမ်းပါ"

"ဆောရီးပါ။ ကျွန်မ အချိန် သိပ်မရတော့မှာ စိုးလို့ ... ပြီးတော့ ရှင် ဇာတ်လမ်းကလည်း အခုထိ စကို မစနိုင်သေးဘူးလေ ... အဲဒါကြောင့်ပါ"

"ဒါဆို ခင်ဗျား ဖြတ်မမေးနဲ့ တော့။ ကျွန်တော် ပြောတာကိုပဲ အစအဆုံး နားထောင်တော့။ ဟုတ်ပြီလား။ သဘောတူလား"

သူဇာလွင် ပခုံးတွန့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ မြန်မြန်ပြီးမှ အိမ်မြန်မြန် ပြန်ရမယ်။ ဟုတ်တယ် ... သူဇာလွင် အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ။ ဒီ

အခန်းထဲမှာ အုံ့မှိုင်းနေတဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို မကြိုက်ဘူး။ ဒီလူရဲ့ အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး စကားတွေကို ကြာကြာ နားမထောင်ချင် တော့ဘူး။ သူပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းထဲမှာ သူ့ဇာလွင့်အတွက် တန်ဖိုးရှိမ ယ့် အချက်အလက်တွေ ပါနေနိုင်တယ် ... ဆိုတာ သူ့ဇာလွင့် သိတော့သိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းကောင်းကောင်း မရလည်း နေပါစေတော့။ ခြေဖျားကနေ ငယ်ထိပ်အထိ တဖြည်းဖြည်း တက်လာလိုက် ပြန်ပျောက် သွားလိုက် ဖြစ်နေတဲ့ ကြက်သီးထသလိုလို ခံစားချက်ကို သူ့ဇာလွင့် မခံ နိုင်တော့ဘူး။

"အိုကေ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြောတော့မယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်တော့ "မင်းခန့်ထူးက ထိုင်ခုံမှာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ တံ တောင်ဆစ် နှစ်ဖက်ကို ထောက်၊ လက်ချောင်းတွေကို ဘယ်ညာစုံညီ ထိ ပ်ခြင်းထိရင်း ဆက်ပြောတယ်။

"အဲဒီည... စကားဝါကို ရောက်တဲ့ ပထမဆုံး ညမှာ ကတည်းက တစ် ခုခု မှားနေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် သိခဲ့သင့်တာ..."

အခန်း (၃)

"ပထမည"

(က)

အိုကေ... စောစောက ပြောနေတာကို ပြန်ဆက်ရရင် ... စကားဝါလမ်းခွဲကို ရောက်တော့ တော်တော် မှောင်နေပြီ ... ဟုတ်တယ်နော်...။ ဒါနဲ့ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ တူတူပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းကို ခင်ဗျားကို အရင်ပြောပြရမယ်ဗျ။ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို နားလည်ဖို့ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ နောက်ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကိုတော့ သိသင့်တယ်လေ။

ကား ပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်း ၆ ယောက်။ သူငယ်ချင်းလို့ သာ ပြောရတယ် အဲဒီ ၆ ယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို့ ပြောလို့ ရတဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ တကယ့် သူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှိမှ မရှိခဲ့ပဲလေ။ ဒီလိုပဲ သုံးရင်းဖြုန်းရင်း တွေတဲ့ လူနဲ့ အဆင်ပြေသလို ပေါင်းလိုက်တာပဲ။

ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က အသက် မတိမ်းမယိမ်းတွေ။ ကျွန်

တော့်ထက်တော့် နည်းနည်းလေး အသက် ပိုကြီးမယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကမှ တကယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ။ နှစ်ယောက်စလုံးက မိဘတွေ မနိုင်တော့လို့ အိမ်ကနေ ကန်ချခံထားရတဲ့ သူတွေ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိခဲ့သမျှ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေရဲ့ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်က အဲဒီ နှစ်ယောက်ဆီက ရတာပဲ။ အဖေ မသေခင်တုန်းက ကျွန်တော့်လက်ဖျားမှာ နေ့တိုင်းနီးပါး တဖွားဖွား သီးနေခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လိုနေရာမှာ ဘယ်လို အသုံးချရမလဲ သူတို့ သင်ပေးခဲ့တာပေါ့။ သူတို့အပြစ်လို့ ကျွန်တော် မပြောဘူးနော်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကို ရှိပေးမယ့် မီးကို လိုက်ရှာနေခဲ့တာလေ။

ယမင်းက ကျွန်တော့်ထက် ငယ်တယ်။ မိန်းကလေး လေးယောက်ထဲမှာ ရုပ်အချောဆုံး။ အသွက်ဆုံး။ ကျော်ဇောနဲ့ ကြိုက်နေသလိုလို၊ မျိုးမြတ်အောင်နဲ့ တိတ်တိတ် တွဲနေသလိုလို ... တခြား ရည်းစားတွေပဲ ရှိသလိုလို... ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဆက်နွယ်မှု တစ်မျိုးနဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ရောက်နေတာ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ယမင်းနဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အီစီကလီတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘာမှ တော့ ဆက်မဖြစ်ပါဘူး။ ဆက်ဖြစ်ဖို့ လည်း အခွင့်အရေး မရလိုက်ဘူးလေ။ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။

ပြီးတော့ ခင်နှင်းဝေ။ ကျွန်တော်တို့ အခေါ် မိနှင်းပေါ့။ မိနှင်းက တခြားသူတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် နည်းနည်းလေး ထူးခြားတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူက ပိုက်ဆံ ရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက လာတာ။ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ သူ့မိဘတွေနဲ့ သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ လဲတော့မသိ။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ အိမ်ကပဲ မပေးတာလား။ ပေးသမျှ ပိုက်ဆံ တစ်ယောက်တည်း သုံးပစ်သလား။ ကျွန်တော်နဲ့ စသိကတည်းက မိနှင်းက ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲကပဲ နှိုက်သုံးနေတာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား တစ်မျိုးထင်နေမှာ စိုးလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့

သူနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးနော်။ နဂိုကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ မိနှင်းက ကျော်ဇောကို ကျိတ်ကြိုက်နေတယ်။ တော်တော်ကို သိသာတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ မိနှင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အရင်ကတည်းက သိပေမဲ့ အဲဒီလောက် မပေါင်းဖြစ်ဘူး။ ကျော်ဇောနဲ့ ကျွန်တော် စသိပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားရင် မိနှင်းက မသိမသာနဲ့ လိုက်လိုက်လာတယ်။ ကျော်ဇောကို လျှောက်ပြန်သံပေးတွေ လုပ်တယ်။ ဒီတော့ မိနှင်းနဲ့ ယမင်းနဲ့ ကြားမှာ တင်းမာမှုလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုပါတော့။

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ လည်း သိပ်မသိဘူး။ ကျော်ဇောတို့ နဲ့ လည်း အဲဒီလောက် မခင်ဘူး။ သူတို့ က ကလပ်တစ်ခုကနေ နောက်ကလပ်တစ်ခုကို၊ ပါတီ တစ်ပွဲကနေ နောက်တစ်ပွဲဆီကို ခုန်ပျံကျော်လွှားရင်း အသိုက်ပြောင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ။ ဟိုအလုပ်လုပ်စားတဲ့ မိန်းကလေးတွေလား... ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဒီလိုပဲ ဟိုလွင့်ဒီမျော လုပ်နေရတာကို ဝါသနာပါကြတာ။ သူတို့ သဘောကျတဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့လည်း အိပ်ရာထဲ လိုက်ရင် လိုက်မှာပေါ့လေ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် သေချာ မပြောတတ်ဘူး။ အဖေ သေတဲ့နေ့က ကျွန်တော်တို့ တွေ ကလပ်တစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီကလပ်မှာ ဖြူမော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ချိတ်မိသွားတယ်။ အခု ခရီးသွားဖို့ စီစဉ်တော့ လူစုံအောင်ဆိုပြီး အဲဒီနှစ်ယောက်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ။ တကယ်တမ်းက သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှ သေချာမသိဘူး။ ဖြူမော် ... နယ်လီ ဆိုတာ သူတို့ နာမည်အရင်းတွေ မဟုတ်ဘူး ။ နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရပြီး ရဲဘက်က ကြေညာချက် ထုတ်မှ သာ နာမည်အရင်းတွေကို သိရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ ကို ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီလို့ ပဲ မှတ်မိနေတယ်။ နာမည်

အရင်းတွေကို မသိချင်တော့ဘူး။

အိုကေ ... ဒီတော့ ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ အပေါင်းအသင်း ၆ ယောက်စလုံးရဲ့ အကြောင်း အကြမ်းပြောပြပြီးပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ နံတဲ့ ကြောင်ချေးလို့ ပြောရမလား။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကျော်ဇောလို ရန်တွေ ခဏခဏဖြစ်၊ လက်ရဲဇက်ရဲ ဓားနဲ့ ထိုး၊ တုတ်နဲ့ ရိုက်... အဲဒီလို ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ မျိုးမြတ်အောင် လို ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဘိန်းစားလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ယ မင်းလို ချစ်သူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်တွဲနေတဲ့ အသည်းခွဲ လူမိုက်ကြီးလည်း မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ ထက် ဆိုးနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်ကိုက ယုတ်ညံ့နေတာ။ အပြင်ကနေ ကြည့်လိုက်ရင် ဪ... ဒီ ကောင်လေးက လိမ္မာမယ့်ပုံလေး... အသားဖြူဖြူ မျက်နှာနုနုနဲ့ ... ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အထဲမှာ လှိုက်စားပြီး ပျက်စီးနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူး။ အဲဒီလို မမြင်တဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒေါသထွက်တယ်။ အဖေ တစ်ယောက်လုံး သေသွားတာ တောင် မျက်ရည်မကျတော့တဲ့ စိတ်ဓာတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွေးဖြစ်နေမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဆိုပြီး မြောင်ငြင်းချင်နေတဲ့ စိတ်ဓာတ် ။ အမေမရှိဘဲ လူလားမြောက်လာတယ်။ ဪ... ငါ့လို တခြား မိဘမဲ့တွေ အများကြီးပါလား၊ ငါ့လောက်မှ မချမ်းသာဘဲ ရုန်းကန်နေကြတဲ့ သူတွေ ရှိနေပါလား...ဆိုပြီး နားလည်ရမယ့်အစား ... ငါ့မှာ တော့ အမေမရှိဘဲ ကြီးပြင်းလာတာ ... ဆိုပြီး စောက်သုံးမကျစွာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခွင့်ထူးခံဖြစ်အောင် လုပ်ကြံသနားနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်...။

ထားပါတော့...။ ဆက်ပြောနေရင် ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ... အဲဒီ ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ လူ ၇ ယောက်စလုံးက

(ကျွန်တော် အပါအဝင်) သုံးစားမရတဲ့ ချဉ်ဖတ်တွေ ချည်းပဲလို့ ပြောချင်တာ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ တကယ့် အခက်အခဲဆိုတာကို မကြုံဖူးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ကြံဖန်တီးထားတဲ့ ဒုက္ခ အတုတွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ စကားဝါမှာ စောင့်နေတဲ့ ပြဿနာကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိခဲ့ဘူး။

(ခ)

ကျွန်တော်တို့ တွေ စကားဝါ လမ်းခွဲအတိုင်း မူးမူးနဲ့ မောင်းလာလိုက်ကြတာ ရွာထဲကို ရောက်တော့ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်နေပြီ။ မိန်းကလေးတွေက နောက်ခန်းမှာ မူးပြီး အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ မျိုးမြတ်အောင်ကတော့ ကားရဲ့ ဟိုးနောက်ဆုံး ထိုင်ခုံမှာ ရှူရင်း မှီ န်းရင်းနဲ့ အသံမထွက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်ဇောက ရှေ့ခန်းမှာ သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင် နှစ်ကောင်လို နီးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက်နဲ့ ။ ကျော်ဇောက ကားစတီရာရင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ကိုင်ထားရင်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်မေးတယ်။

"မင်းခန့်။ မင်းအိမ်က ဘယ်နားမှာ လဲ။ တည့်တည့် ဆက်သွားရမှာလား"

"အာ ... ငါလည်း မရောက်ဖူးဘူးလေ။ ဒီလိုပဲ မေးပြီး သွားရမှာ "

"ဘယ်သူ့ကို မေးရမှာ လဲ။ ငါတော့ လူဆိုလို့ အခုထိ တစ်ယောက်မှ

မတွေ့သေးဘူး" ကျော်ဇောက် ကားပြတင်းမှန်ကို တစ်ဝက်ချ၊ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

သူပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကားလမ်းမက လမ်းမီးဆိုလို့ တစ်တိုင်မှ မရှိ။ လရောင်အောက်မှာ ကွန်ကရစ်လမ်း တစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်း။ ဘေးဘီဝဲယာမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ် ခပ်သေးသေးလေး တွေတော့ တွေ့တယ်။ မီးလုံးဝါဝါတွေ ကိုယ်စီ ထွန်းလို့ ၊ လူတွေကတော့ အကုန်လုံး အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်မယ်။ အပြင်ထွက် လမ်းသလားနေတဲ့ လူ မတွေ့ရဘူး။

"ဟိုရှေ့မှာ ကွမ်းယာဆိုင်ထင်တယ်။ အဲဒီမှာ ရပ်ပြီး မေးလိုက်" ရှေ့တစ်လံ ကျော် လောက် မှာ မြင်နေရတဲ့ ၊ မီးသီးသေးသေးလေးကို ကြိုးတန်းလန်း ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကျော်ဇောက် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အပြင်ဘက်ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေမိတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတဲ့ နေရာပါလား။ ပျဉ်ထောင်အိမ်တွေ ဟိုနားကျဲကျဲ၊ ဒီနားကျဲကျဲ။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ဘီယာဆိုင်တွေ ဘာမှ မတွေ့ရ။ ဘာအဆောက်အဦးမှ ဆောက်မထားတဲ့ မြေကွက်လပ်တွေက ပိုများ နေတယ်။ လမ်းဟိုဘက်ခြမ်း မှာ လရောင်လှုံနေတဲ့ ခွေးမိသားစု တစ်စု။ ခွေးပေါက်စ တစ်ကောင်က ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အခွံတစ်ခုထဲကို ခေါင်းတိုးပြီး ဘာများ ရှိမလဲ ရှာနေတယ်။

ကားမှန်ကို အဆုံးအထိချလိုက်တော့ လေပူတွေက အထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ ပြင်ပလေကို ကျွန်တော် အားရပါးရ ရှူလိုက်တော့ အမူးနည်းနည်းပြေသွားတယ်။ အခုလို မိုးချုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ တောင် ကွန်

ကရစ်လမ်းကနေ တငွေငွေတက်နေတဲ့ အပူရှိန်က တော်တော်ပြင်းနေသေးတယ်။ ဖုန်မှုန့်တွေကလည်း အတောမသတ်သေးဘဲ လေထဲ ဝဲနေတုန်း။ ကွန်ကရစ်လမ်းမကနေ အထဲဘက်ကို ချိုးဝင်သွားတဲ့ မြေနီလမ်းတချို့တော့ ရှိတယ်။ မှောင်မည်းနေတော့ လမ်းသွယ်တွေထဲကို လှမ်းမမြင်ရဘူး။

ခဏကြာတော့ ကျော်ဇော ကားပေါ်ကို ပြန်တက်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ဆေးလိပ်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေးတယ်။

"ဆရာသမားက သူ့ဆိုင်မှာ ကွမ်းမဝယ်လို့ မဖြေချင်တဲ့ ပုံလုပ်နေတာနဲ့ ဆေးလိပ်ဝယ်လာရတယ် ဟောကောင်ရေ"

ကျော်ဇောက ပြောရင်းနဲ့ ကားစက်ကို နှိုးတယ်။

ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ဘူးကို ဖွင့်ပြီး စီးကရက် တစ်လိပ်ထုတ်၊ မီးညှိလိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ကို ရှိုက်လိုက်တော့ အဆုတ်ထဲ ထိုးဝင်သွားတဲ့ နီကိုတင်းဒဏ်ကြောင့် စောစောက ကြည်စပြုလာတဲ့ ဦးနှောက်က ပြန်ပြီး ထုံသွားတယ်။

"အိမ်နေရာ သိခဲ့ပြီလား"

ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။

"ဒီအတိုင်းတည့်တည့် ဆက်သွားရုံပဲတဲ့ ။ လမ်းအဆုံးတည့်တည့်က ခြံပဲ။ မင်းအဖေကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းထိပ်မှာ အိမ်ဆောက်ထားတာလဲ"

(၈)

ခြံထဲမှာ ကားရပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေ ကားပေါ်က ဆင်းကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်ဇောက အကြောတွေဆန့်၊ လည်ပင်းတွေ လိမ်ချိုး၊ မိန်းကလေးတွေက ဆံပင်တွေသပ်၊ အဝတ်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်ကြပေါ့လေ။ မျိုးမြတ်အောင်ကတော့ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတဲ့ အချိန်အထိ မျက်လုံး သေချာမပွင့်သေးဘူး။ နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ တပွတ်ပွတ်လုပ်ရင်း နှာချေချင်သလိုလို ချောင်းဆိုး ချင်သလိုလို လုပ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကားထဲက ပစ္စည်းတွေကို မချနိုင်သေးဘူး။ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ခြံထဲက ပျဉ်ထောင်အိမ်ဆီမှာ ။ ခဏကြာတော့ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်ဆီက ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်တဲ့ အသံတွေ ထွက်လာတယ်။

"ဟားဟား ... မင်းဖားသားကြီးကတော့ မင်းကို လုပ်သွားပြီ ဟေ့ ကောင်ရေ..." ကျော်ဇောက လှောင်တယ်။

အေးလေကွာ မင်းခန့်ရာ...။ မင်းပြောတော့ မင်းအတွက် အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံး အမွေပေးသွားတာဆို မျိုးမြတ်အောင်ကလည်း ရယ်သံအုပ်အုပ်၊ စကားသံ လေးတိလေးတွဲနဲ့ ဝင်ထောက်ခံတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ဆိုကတည်းက ကျွန်တော် အများကြီး မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ ဒါပေ

မဲ့ လူနေလို့ ရလောက်မယ့် အိမ်တစ်ခု ... ဖြစ်မယ်လို့ တော့ ထင်ထားတာပေါ့။

ခင်ဗျား အဲဒီအိမ်ပုံစံကို သတင်းစာတွေထဲမှာ မြင်လိုက်ရမှာ ပေါ့။

ဘယ်လောက် စုတ်ပြတ်နေသလဲဆိုတာ။ သတင်းထဲက မူခင်း ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ တော့ မသိသာလှဘူးဗျ။ အပြင်မှာ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့တွေ့ရမှ အဲဒီ အိမ်ရဲ့ တကယ့် အခြေအနေကို သိရမှာ ။

ပျဉ်ထောင်အိမ်က အိမ်လို့ ကျိန်ပြောရမယ့် ပုံစံဖြစ်နေတယ်။ ခေါင်မိုးမိုးထားတဲ့ တုတ်တန်းတွေက ပြုတ်ထွက်ပြီး တွဲလောင်းကျနေပြီ ။ အိမ်ရှေ့လှေကားပေါ်မှာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ပွစာတက်နေတယ်။ အပေါ်ဆုံး အထစ်နားမှာ ခွေးချေးတွေလား၊ လူချေးတွေလား အပုံလိုက်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကလည်း ပျဉ်ပြားတွေကျိုးပြီး အလယ်ကောင် တည့်တည့်မှာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ တံခါးက ဟောင်းလောင်းပွင့်ပြီး အထဲကို တိုးလျှို့ပေါက် လှမ်းမြင်နေရတယ်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အိမ်တံခါးသော့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင် ရယ်မိသွားတယ်။ အဖေ့တပည့် တစ်ယောက်က ကိုမင်းခန့် အတွက် အိမ်သော့ ဆိုပြီး ပေးသွားတာ။ အခုပုံစံ အတိုင်းဆိုရင် အိမ်က ဖွင့်စရာ သော့ခလောက်တောင် မရှိတော့ဘူးလေ။

တော်သေးတယ်။ အိမ်ထဲကို ရောက်တော့ မီးခလုတ်ကို စမ်းပြီး ဖွင့်လိုက်တာ မီးကတော့ လာနေတယ်။ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင် တစ်ခုလုံးက အပြင်ကဝင်လာတဲ့ ဖုန်တွေ သဲတွေနဲ့ တရှုပ်ရှုပ် ဖြစ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ မှာ ဆက်တီခုံ ခပ်စုတ်စုတ် တစ်စုံ။ စားပွဲတစ်လုံး။ အိမ်အနောက်ဘက်မှာ တော့ အိပ်ခန်းလို့ ထင်ရတဲ့ အခန်းနှစ်ခန်း။

ယမင်းက လိုက်ဝင်မလာသေးဘဲ ကားနားမှာ ရပ်ပြီး ခြံအပြင်ဘက်

ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့ အိမ်ထဲကို မဝံ့မရဲ လိုက်ဝင်လာတယ်။ မိနှင်းကတော့ အိမ်လှေကားထစ် ခြောက်ထစ်လောက်ကိုတက်ဖို့ ကျော်ဇောလက်မောင်းကို အတင်းကိုင်ပြီး အားယူနေတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က ဧည့်ခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး လက်ထဲက စက္ကူထုပ်ကို ဖြေနေတယ်။

ကျော်ဇောက ဆက်တီခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ မိနှင်းက ကျော်ဇောဘေးက နေရာကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ သုံးလေးချက် သုတ်ပြီးမှ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး အိမ်သာရှိတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နောက်ဘက်ခြမ်းကို လျှောက်သွားကြတယ်။

"အထဲမှာ တော့ ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး"

အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

"အနံ့အသက်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးနော် ဟေ့ကောင်"ကျော်ဇောက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ လုပ်ရင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမူးမပြေသေးလို့ လားတော့ မသိ၊ ဘာအနံ့မှ မရဘူး။

"မင်းတို့ ကလည်း ။ ဂျီးများ မနေနဲ့ ။ ဒီမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေပြီးရင် တစ်အိမ်လုံး မီးတင်ရှို့ပစ်မှာ လို့ ငါပြောပြီးသားပဲ။ အခုလို စုတ်ပြတ်နေတော့ မီးရှို့လို့ ပိုတောင် လွယ်သွားသေးတယ်"ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ကျော်ဇောက အိုကေလေ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ လက်မထောင်ပြတယ်။

"အိပ်ခန်းတွေဘက် သွားကြည့်မယ်လေ"မိနှင်းက ကျော်ဇောလက်မောင်းကို လက်ညှိုးနဲ့ တို့ ရင်း ပြောတယ်။ ကျော်ဇောက ခေါင်းခါတယ်

"နေပါဦး။ အေးဆေးပေါ့။ နင်တို့ ကလည်း တစ်လမ်းလုံး အိပ်လာတာ မဝသေးဘူးလား။ သောက်ကြစားဦးမယ်လေ။ ဟေ့ကောင် မျိုး မြတ် ဘာတွေဖြစ်နေတာလည်း " ကျော်ဇောက် မျိုးမြတ်ဘက်ကို လှည့်ပြီးမေးတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းရောင်ဆေးပွားကို ထောင်ပြတယ်။

"တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လန်းကြမယ်လေ။ မင်းခန့်... ရေသန့်ဘူး အခွံလေးဘာလေး မရှိဘူးလား"မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

"ကားပေါ်မှာ ရှိမှာ ပေါ့"ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"မင်းခန့်။ ကားပေါ်က ဘီယာပုလင်းတွေ သွားယူကွာ။ ငါလည်း တစ်လမ်းလုံး ကားမောင်းလာတာ တောင့်တင်းနေပြီ"ကျော်ဇောက် ကျွန်တော့်ကို အသနားခံတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လှမ်းပြောတယ်။

"ဟဲ့... နင်သွားရင် ယမင်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့နော်။ ယမင်းက လိုက်မလာဘဲ ကားနားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ" မိနှင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမှာ ပြီး အိတ်ထဲကနေ မှန်တစ်ချပ်ထုတ်၊ ဧည့်ခန်းရဲ့ မီးရောင် ပြပြအောက်မှာ သူ့ဆံပင်တွေသူ ခေါင်းစည်းကြိုးနဲ့ စည်းတယ်။

အပြင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေတယ်။ စောစောက သာနေတဲ့ လရောင်က တိမ်အောက်ထဲတိုးဝင်ပြီး ပြန်ပျောက်သွားပြီ။ လေထုက ပူပြီး မွန်းကျပ်နေတယ်။ ညလေ တဖြူးဖြူးထဲမှာ ဖုန်တွေ သဲတွေ ရောပါနေသလို ... အသက်ရှူမဝချင်စရာ။ ခြံထဲမှာ စိုက်ထားတဲ့ သစ်ပင်တွေ ... ဘာအပင်တွေလဲတော့ မသိဘူး။ အပင်တွေ အကုန်လုံး နီးပါးက အရွက်မရှိဘဲ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ဖြစ်နေတာတော့ မှတ်မိတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်း လာပြီး ခြံထဲက ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာကို သွားတော့ ယမင်းက ကားဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတုန်း။

"ယမင်း အထဲကို သွားတော့လေ။ ငါ ဘီယာပုလင်းတွေ ယူပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်" ကျွန်တော် ယမင်းကို လှမ်းပြောပြီး ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်တယ်။ ဘီယာပုလင်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဖော့ဘူးကို မနိုင်မနင်းနဲ့ မ တယ်။

ကားနောက်ဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်တယ်။ ဗိုက်ထဲက လာတဲ့ အသံမျိုး။ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့။ ဗိုက်အရမ်းဆာရင် တဂွီဂွီနဲ့ မြည်တဲ့ အသံမျိုးလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက အထဲတစ်နေနေရာက လာတဲ့ အသံလို ခပ်အုပ်အုပ် မဟုတ်ဘဲ အကျယ်ကြီး။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ငါများ ဗိုက်ဆာပြီး အစာအိမ်ထဲက အသံတွေ ထွက်နေသလားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အသံက ကျယ်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော် ကားနောက်ကနေ ပတ်ထွက်လိုက်တော့ ယမင်းက မတ်တတ်ရပ်နေတုန်းပဲ။ စောစောကလို မလှုပ်မယှက်ပဲ။

"ယမင်း နင်ဗိုက်ဆာနေတာလား။ ဗိုက်ထဲက တဂွီဂွီနဲ့ အကျယ်ကြီးဟာ" ကျွန်တော် ရယ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

ယမင်းက ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ဘူး။ ခြံအပြင်ဘက်ကို တည့်

တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ။ ဘေးတစ်စောင်း လှည့်ထားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို သေချာ မမြင်ရဘူး။ မျက်နှာကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖုံးထားတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို မြင်ရတယ်။ တဆတ်ဆတ် ခါနေတဲ့ မေးရိုးကို မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဘီယာသေတ္တာကို မြေကြီးပေါ်မှာ ချလိုက်တယ်။ ယမင်းရှေ့ကို အမြန် လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ယမင်းရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဒီတစ်သက် မမေ့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူတူပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ယမင်းက အချောဆုံးလို့ ခင်ဗျားကို ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ အပိုတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ယမင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ခင်ဗျား တွေ့ဖူးရင် သိမှာပါ။ လူတွေ တော်တော်များများ စကားဝါအမှုကို စိတ်ဝင်စားကုန်ကြတာ ယမင်းကြောင့် အများကြီးပါတယ်လေ။ ဒီလို ကောင်မလေး ချောချောလေး ဘယ်လိုများ အသတ်ခံရပါလိမ့် ဆိုပြီး...။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ယမင်းရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ တော်တော် တရားရသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားကြားနေရတဲ့ တရားစကားထဲက အတိုင်းလိုပဲ... ဘာတဲ့ ... လူဆိုတာ အပုပ်ကောင်ကို ရုပ်ဆောင်နေတယ်ဆိုလား...။ အဲဒီအတိုင်းပဲ။

ယမင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အကြောတွေ အကုန် ပြတ်ထွက်သွားသလို မျက်ခုံးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေ အကုန် လျော့လျှော့ပြီး အိတ်တွဲကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲကနေ သွားရည်လိုလို အရည်တွေ စီးကျနေတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ သူ့မျက်လုံးတွေပဲ။ မျက်လုံး နှစ်လုံးစလုံးက အပေါ်ကို

လန်တက်ပြီး မျက်ဖြူလန်နေတာ။

ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်က ဟောင်းလောင်းကြီး ပွင့်နေတယ်။ အဲဒီလို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်နေတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲမသိဘူး၊ သူ့လျှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးနေပြီ...။ လျှာပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေကိုပါ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သူ့အောက်မေးရိုးက အဖျားတက်နေတဲ့ လူနာလို တဆတ်ဆတ်နဲ့ ခါနေတယ်။

ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို ပထမဆုံး ဝင်လာတဲ့ အတွေးက ... ဒီမိန်းမတော့ ဝက်ရူး ပြန်နေပြီ ထင်တယ်...ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ။

"ယမင်း နင်ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း"

ကျွန်တော် ယမင်းရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို လှုပ်ခါပြီး မေးတယ်။ သူ့မေးစေ့မှာ စီးကျနေတဲ့ သွားရည်တွေက ကျွန်တော့်ကိုပါ လာစဉ်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက အရိုးမပါတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ယိုင်ထိုးနေတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ဘက်ကို လှမ်းအော်မလို့ အလုပ်မှာ ... စောစောက ကြားလိုက်ရတဲ့ ဂွီ...ဆိုတဲ့ အသံကြီး...။ ကျွန်တော် နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ် ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ မညီမညာ စိုက်ထားတဲ့ ခြံစည်းရိုး တိုင်တွေ၊ အဲဒီအပြင်ဘက်မှာ လူအသွားအလာ လုံးဝ မရှိတဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းမ။ အဲဒါတွေရဲ့ နောက်မှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတဲ့ အမှောင်...။

"ကိုမင်းခန့်... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ကျွန်တော် ယမင်းဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယမင်းက ကြောက်လန့်တကြား မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

"နင့်မျက်နှာက..."ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ ယမင်းရဲ့ မျက်နှာကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ စောစောက တွန့်လိမ် လျော့ရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေ အခုတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ လှနေတုန်းပဲ။

"အား...ဘာတွေလဲ... ရွံစရာကြီး"ယမင်းက သူ့မေးစေ့မှာ ပေနေတဲ့ သွားရည်တွေကို အခုမှ စမ်းကြည့်ပြီး အော်တယ်။

"နင် ဝက်ရူးပြန်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား"ကျွန်တော် တည့်တည့်ကြီး မေးလိုက်တယ်။

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အာ...ကိုမင်းခန့်... ရွံစရာကြီးကွာ... မျက်နှာကို ဘာတွေနဲ့ သုတ်သွားတာလဲ...။ ပါးစပ်ထဲမှာ လည်း သဲတွေဝင်ကုန်ပြီကွာ..." ယမင်းက ပြောရင်းနဲ့ ဆောင့်အောင့်ပြီး အိမ်ဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကားနံဘေးမှာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ အောက်မှာ ချထားတဲ့ ဘီယာသေတ္တာကို ပြန်မ... အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာလိုက်တယ်။

အခန်း (၄)

(က)

စောစောက ကျွန်တော် ပြောပြတဲ့ ယမင်း ကိစ္စကလွဲရင် ပထမညမှ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဆက်မဖြစ်ဘူးဗျ။

အိမ်ပေါ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ကားပေါ်က သွားယူလာတဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေကို ဖောက်တယ်။ ကြမ်းပြင်အလယ်ကောင်မှာ အမြည်းတွေ မုန့်ထုပ်တွေပုံ၊ အကုန်လုံး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ထိုင်ပြီး တစွတ်စွတ်သောက်တယ်။ ဘီယာတွေ ကုန်သွားတော့ ကားပေါ်မှာ ကျန်နေသေးတဲ့ အရက်ပုလင်းတွေ ထပ်သွားယူတယ်။ ထပ်သောက်တယ်။ မျိုးမြတ်စီစဉ်ပေးတဲ့ ဆေးပြားတွေကို ခဲပတ်ပေါ်မှာ တင်၊ မီးငွေ့ငွေ့နဲ့ မြိုက်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ရှူကြတယ်။ စကားတွေ အများကြီးပြောကြတယ်။ ရယ်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်က မူးမူးနဲ့ အကျယ်ကြီး အော်ငိုတယ်။ ဖြူမော်လား နယ်လီလား သေချာ မမှတ်မိဘူး။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်က လက်ပေါ်ကြီးနဲ့ သုတ်တဲ့ အကြောင်း ယမင်းက ရယ်ပွဲဖွဲ့ရင်း ဖောက်သည် ချတယ်။ သူပြောတာကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။ အကုန်လုံးက လူမှန်းမသိအောင် မူးနေကြတာကိုး။ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က

ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ ပြောရင်း သူတို့ နှစ်ဦးပဲ သိပြီး ကျွန်တော် မသိတဲ့ အရာတွေကို အလွမ်း သယ်ကြတယ်။ မိန်းက ကျော်ဇောပေါင် ကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ယမင်းက ထိုင်နေရာကနေ ထ သွားပြီး အိမ်ထဲက အခန်းတွေကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက် ကြည့်တယ်။ သူတွေ့တာတွေကို အဖွဲ့ဆီ လှမ်းအော်ပြောရင်း သတင်းပို့ တယ်။ အိမ်သာထဲမှာ ရေမရှိတဲ့ အကြောင်း၊ ရေချိုးခန်း ပိုက်ခေါင်းတွေ ပြုတ်နေတဲ့ အကြောင်း၊ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းစလုံးမှာ ပင့်ကူမျှင်တွေ ပြည့် နေတဲ့ အကြောင်း၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဒန်အိုးဒန်ခွက် တစ်ခုမှ မရှိတဲ့ အကြောင်း...စသဖြင့် အစုံပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ တရိပ်ရိပ် တက်လာတဲ့ အရက်ရှိန်၊ ခေါင်းထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ် ဆောင့်တိုးနေတဲ့ မူးဝေမှု ... ဒါတွေကို အရသာခံရင်း အိမ်ရဲ့ ပေါက်ပြကျိုးကြေနေတဲ့ မျက်နှာကြက်နဲ့ နံရံတွေကို ကြည့်နေမိတယ်။ မသိစိတ်ထဲမှာ ... ဒါပြီးရင် ငါ ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ခေါင်းထောင်စ ပြုလာတိုင်း နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်၊ နောက်ထပ် ဆေးပြားတစ်ပြား ကိုယ်ထဲကို သွန်းထည့်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ကို ပြန်ဖိချ တယ်။ ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားတော့ မိုးလင်းစပြုပြီ။

(ခ)

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ပြဿနာတွေ စတက်တော့တာပဲ။ ပြဿ

နာဆိုလို့ ... ကြီးကြီးမားမားတွေတော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ဒီလိုပဲ အခက်အခဲလေးတွေပေါ့။ မစဉ်းစား မစီစဉ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တဲ့ ခရီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း လက်တွေ့ အသုံးချလို့ ရတဲ့ ပညာဆိုလို့ တစ်ခုမှ မတတ်ဘူး။ ဒီတော့ မနက်လင်းတာနဲ့ ပျာယာခတ် ကမ္ဘာပျက်တဲ့ အသံတွေ စီခနဲ ကြားရတာပေါ့။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတာ သုံးလေးနာရီလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ပေါ့။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ တကျီကျီ အော်သံတွေကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာနိုးလာတယ်။

"မင်းခန့် ... ဟဲ့ ... လုပ်ပါဦး။ နင့်အိမ်သာက ရေလည်း မလာဘူး" ဖြူမော့ အသံ။

"ကိုမင်းခန့် ... ယမင်းတို့ ရေဘယ်မှာ ချိုးရမှာ လဲ" ဒါက ယမင်းအသံ။

"နင့်အိမ်ကလည်း ခုတင်တောင် မရှိဘူးဟယ်။ ငါတို့ ဒီမှာ ကျောတွေတောင် အောင့်နေပြီ"ဒါက မိနှင်းရဲ့ အသံ။

ကျွန်တော် အိပ်မှုနံရံခန်းနဲ့ မျက်လုံးကို ပွတ်ပြီး ဧည့်ခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်က ကျွန်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မှောက်လျက်သားတွေ အိပ်ပျော်နေကြတယ်။ မိနှင်းက နံရံကို မှီရင်း အားရပါးရ သမ်းနေတယ်။ ဧည့်ခန်းက မနက် အလင်းရောင် အောက်မှာ ပိုလို့ တောင် စုတ်ပြတ် ဟောင်းနွမ်းနေတယ်။ လေးဘက်လေးတန် သစ်သားနံရံတွေက ဆေးဖြူတွေ အဖတ်လိုက်ကွာလို့ ... အထဲက သစ်ရောင်တွေ ဟောင်းလောင်း ပေါ်နေတယ်။ မျက်နှာကြက် ထောင့်တွေမှာ ကပ်နေတဲ့ ပင့်ကူအိမ်တွေ၊ ငှက်သိုက်လိုလို ကြွက်သိုက်လိုလို အထွေးအမြင်တွေကို အခုမှ သေချာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် နား

ထဲကို ပြိုတိုးဝင်လာတဲ့ ပြဿနာသံတွေကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်တယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ လှဲနေရာကနေ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ယိုင်သွားတယ်။

"ကိုမင်းခန့် ... ဟဲလို ... ပြောနေတာရော ကြားရဲ့ လား"ယမင်းက သူ့လက်မောင်းသူမြှောက်ပြီး ရှူကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ နောက်ဖေး တံခါးကို ဖွင့်တယ်။ အပြင်ကနေ စူးခနဲ လှိမ့်ဝင်လာတဲ့ နေရောင်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ပျာတာတာ ဖြစ်ချင်သွားတယ်။ တံခါးဝမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကျွန်တော် ဘောင်းဘီဇိတ်ကို ဖြုတ်တယ်။ ဆီးအိမ်ထဲမှာ တင်းပြီး ပြည့်နေတဲ့ ဘီယာနဲ့ အရက်တွေ အပြင်ကို အရှိန်နဲ့ ပန်းထွက်လာတယ်။

"ရေမရှိလည်း အပြင်မှာ ထွက်ပေါက် လိုက်လေ" ကျွန်တော် နောက်ကိုလှည့်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီဆီကနေ အော့နှလုံးနာတဲ့ စကားသံ ခပ်တိုးတိုးတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဘောင်းဘီဇိတ်ကို ပြန်တပ်တယ်။ ဧည့်ခန်းဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာလိုက်တယ်။

"မင်းခန့်ထူး။ နင်အဲဒီလိုတော့ လက်လွှတ်စပယ် မပြောနဲ့ လေဟာ။ ငါတို့ မိန်းကလေးတွေ အတွက်လည်း နည်းနည်းပါးပါး စီစဉ်ပေးဦး" ဖြူမော်က ပြောတယ်။ နယ်လီက ဘေးကနေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်တယ်။

"အေးလေ။ ကိုမင်းခန့်ခေါ်လို့ ယမင်းတို့ လိုက်လာတာနော်"ယမင်းက ဝင်ပြောတယ်။

"အာ ... ဘာတွေ လာပွားနေတာလဲ။ အိမ်သာထဲမှာ မပေါက်ချင်ရင် နောက်ဖေးမှာ သွားပေါက်ကြ။ ငါလည်း ဒီအိမ်ကို ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရေမီးအပြည့်အစုံ ရပါမယ်လို့ နင်တို့ ကို ပြောပြီး ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ "ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး ဆေးခြောက်တစ်လိပ် ထိုင်လိပ်နေလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်က ပွစိပွစိတွေ ပြောပြီး အိမ်နောက်ဖေးကို ထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့ ပြဿနာ သူတို့ ဘယ်လို ရှင်းလိုက်သလဲ ကျွန်တော်လည်း မသိ။

ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင် နီးလာတော့ မနက် ဆယ်နာရီကျော် ကျော်လောက် ရှိသွားပြီ ထင်တယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက ကားပေါ်က သယ်လာတဲ့ ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေကို မွှေပြီး အထဲက ထွက်လာတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေ၊ ရေသန့်ဘူးတွေကို ခွဲတမ်းချနေကြတယ်။ ယမင်းက ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှာ ဘေးတစောင်းထိုင်ရင်း ပဲပေါင်မုန့် တစ်လုံးကို ရေနဲ့ မျှောချနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆေးအရှိန်နဲ့ ပြန်ပြီး ခွေချင်နေပြီ။

"မင်းခန့်ထူး ရှိလား" အိမ်ရှေ့တံခါးဝကနေ ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးတွေ တံခါးဆီကို ပြိုင်တူ ရောက်သွားကြတယ်။

ဟောင်းလောင်း ပွင့်နေတဲ့ တံခါးဝမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။ အသက် ခပ်ကြီးကြီးပဲ။ ၅၀ လောက်ရှိမှာ ပေါ့။ ပုဆိုး ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ စွပ်ကျယ်နဲ့။ နေလောင်ထားလို့ သူ့အသားတွေက မည်းနက်နေတယ်။ ဆံပင်မှာ လည်း ဖုန်တွေ တင်ပြီး ဖြူညစ်ညစ်ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်မှာ ခွေနေရာကနေ လက်ထောင်ပြလိုက်တယ်။

တံခါးဝကလူက ဖိနပ်ကို အပြင်မှာ ချွတ်ပြီး အထဲဝင်လာတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပွစာတက်နေတဲ့ အစားအသောက်တွေ၊ ပုလင်းခွံတွေကို

ရှောင်ရှားပြီး ကျွန်တော့်ဘေးနားကို လျှောက်လာတယ်။ ယမင်းက စားပွဲခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ ထပြီး ထိုင်ခုံပေါ်ကို ပြောင်းထိုင်တယ်။ ကျော်စောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်စပစ်တယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က ကြမ်းပြင်မှာ ပွသယောင်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ရေသန့်ဘူးခွံတွေ၊ စက္ကူထုပ်တွေ၊ မီးခြစ်တွေ၊ ခဲပတ်တွေကို မသိမသာ ကောက်သိမ်းတယ်။ နှစ်ယောက်သား နောက်ဖေးကို ထွက်သွားကြတယ်။ ဟိုလူက အဲဒါတွေ အကုန်လုံးကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ လက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။

"ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ" လေးလံပြီး ပြန်ပိတ်ချင်နေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို အတင်းဖွင့်ရင်း ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

"ဦးနာမည်က မြသိန်းပါ။ ဦးသိန်းလို့ ပဲခေါ်လို့ ရတယ်။ ဦးက ဒီခြံစောင့်လေ"

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာကနေ ထပြီး ဒယ်မ်းဒယိုင်နဲ့ ယမင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ဪ... ဟိုမှာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လေ" ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာခြင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာအိတ်ကို လက်ဝါးပေါ်မှာ တဖတ်ဖတ် ရိုက်နေတယ်။

"ဦးလေးက ခြံစောင့်ဆိုပြီးတော့ ခြံထဲမှာ လည်း မနေဘူးရော" ယမင်းက ဝင်ပြောတယ်။

"အင်းလေ။ အိမ်တစ်ခုလုံးလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ အိမ်သာထဲမှာ ရေတောင် မရှိဘူး" ဖြူမော်က ယမင်းဘေးမှာ လာရပ်ရင်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ တွေကို လက်ကာပြလိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်တိုးနေတဲ့ အသံက တစ်မျိုး၊ ဒီမိန်းမတွေရဲ့ အိမ်သာပြဿနာက တစ်မျိုး။

"အင်း ။ သူတို့ ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဦးလေးက ခြံစောင့်ဆိုတော့ ဘာလဲ... ကျွန်တော့်အဖေ ခန့်ထားတာလား။ လခပေးပြီး ခန့်ထားတာပေါ့" ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

"အင်းဟုတ်တယ်လေ" ဦးသိန်းက ပြန်ဖြေတယ်။

"တူလေးအဖေက ဦးလေးကို ခန့်ထားတာ ကြာလှပြီပဲ။ နှစ် ၂၀ လောက်တောင် ရှိပြီ"

"ဒါဆို ဒီခြံဝင်းနဲ့ အိမ်ရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဆိုးနေရတာလဲ" ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။ "ဒီအိမ်မှာ ရော ဘယ်သူမှ မနေကြဘူးလား။ အိမ်ငှားတွေ ဘာတွေ မရှိခဲ့ဖူးဘူးလား"

ဦးသိန်းက ခေါင်းခါတယ်။

"အိမ်က ဆောက်ပြီးကတည်းက ဘယ်သူမှ မနေရသေးဘူး။ ခြံဝင်းထဲမှာ လည်း ဘယ်သူမှ မနေကြဘူး"

"ဟမ်... ဒါဆို တစ်အိမ်လုံး စုတ်ပြတ်နေတာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ဦးသိန်းက ပခုံးတွန့်တယ်။ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဖြန့်ပြရင်း သူ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ပုံစံလုပ်ပြတယ်။

"ရွာထဲက လူငယ်တွေ ဒီအိမ်ထဲကို ခိုးဝင်ကြတယ်။ အရက်သောက်ကြတယ်။ ကြက်သတ်ပြီး ဒီမှာ လာချက်စားကြတယ်။ တချို့ အတွဲတွေက ဒီထဲမှာ လာချိန်းတွေ့ကြတယ်။ ဒီလိုပဲ နှစ်ကြာသွားတော့ ပျက်စီးသွားတာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ဦးလေးက ခြံစောင့်ဆို။ အဲဒါတွေ မဖြစ်အောင် မထိန်းဘူးလား"

" မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ။ ငါတူ နားလည်မှု လွဲနေပြီ"ဦးသိန်းက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါရင်း ပြောတယ်။ "ငါတူရဲ့ အဖေက ဦးကို ဒီခြံကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ပဲ မှာ သွားတာ။ ဦးလေးကို ခြံထဲကိုတောင် မဝင်ခိုင်းဘူး"

"အာ...ဘာတွေလဲ"

"ဦးလေးတို့ က ဟိုဘက် နှစ်ခြံကျော်မှာ နေတယ်လေ။ ဦးနဲ့ ဦးမိန်းမနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေတာပါ။ သားသမီးလည်း မရှိတော့ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဒီရွာကလူတွေ တော်တော် များများက ဟိုဘက်မြို့ကို သွားအလုပ်လုပ်ကြပေမဲ့ ဦးလေးကတော့ မလုပ်ဘူး။ လုပ်စရာလည်း မလိုဘူးလေ။ တူလေးရဲ့ အဖေက ဦးကို လခကောင်းကောင်း ပေးထားတာကိုး"

"လခပေးပြီး ဘာလုပ် ခိုင်းထားတာလဲဗျ။ ခြံထဲမှာ လည်း အပင်တွေ ပွထပြီး နွယ်တောင် တက်ချင်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း ချုံးချုံးကျနေပြီ ။ ဦးလေး အလုပ်က ဘာလဲ"

ကျွန်တော် စိတ်တိုတိုနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ ခေါင်းကလည်း မူးနေတယ် ။ အစာမရှိတော့ ရင်ထဲမှာ လည်း တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေတယ်။ အခု ဦးသိန်း...ဆိုတဲ့ လူကြီး ပြောနေတာတွေကိုလည်း တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး။

"တူလေးရဲ့ အဖေက ဦးကို စခန့်ကတည်းက သေချာမှာ သွားတာ။ ခြံထဲကို ဝင်စရာမလိုဘူး။ မဝင်နဲ့ တဲ့ ။ သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်စရာမလိုဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ။ တစ်ခုခု ထူးခြားတာ တွေ့ရင် သူ့ကို သတင်းပို့တဲ့ ... အဲဒါပဲလေ"

"ဒါဆို အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး ဦးလေးကို အဖေက အလကား လခပေးထားတာပေါ့။ ကံကောင်းလိုက်တာဗျာ" ကျွန်တော် ရွဲ့ပြောလိုက်တယ်။

"အင်းလေ... ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ပိုက်ဆံရနေတာနော်" ဆိုပြီး ယမင်းက ဝင်ထောက်ခံတယ်။

ဦးသိန်းက မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသလို ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်နဲ့ ထိုင်ခုံမှာ နေရာပြင်ထိုင်တယ်။

"ဒါနဲ့ အဲဒီလို စောင့်ကြည့်တော့ ဘာတွေ့လဲ" ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

"ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး။ ခြံထဲကို ဝင်ပြီး သောက်စားကြတဲ့ လူငယ်တွေတော့ ရှိတာပေါ့။ စုံတွဲတွေ ချိန်းတွေ့ကြတာလည်း ခဏခဏပဲလေ။ ဒါတွေကို ဦးလေးက ငါ့တူ အဖေဆီကို သတင်းပို့ပါတယ်။ သူက အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီထက် ထူးခြားတာ တစ်ခုခု တွေ့မှ သူ့ကို ပြောတဲ့ ... အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ မူးလာတယ်။ အဖေအကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းကောင်း မသိဘူးလေ။ တစ်သက်လုံးမှာ စကားတောင် တစ်နာရီပြည့်အောင် မပြောဖြစ်ဘူး။ သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ရှုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ထိုင်ဖြုန်းနေရတာနဲ့ မအားဘူး။ အခုလို လူသူမနီးတဲ့ နေရာမှာ ခြံစုတ်တစ်ခုကို နှစ် ၂၀ လုံး စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ် ဆိုတော့ အဖေ အကြံအစည်က ဘာလဲ။

"ထားပါတော့...အခု ဦးလေး လာတာ ဘာကိစ္စလဲ"ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်တုန်းက ငါ့တူရဲ့ အဖေ စကားဝါရွာကို ရောက်လာတယ်"ဦးသိန်းက အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြောလိုက်ရသလို စကားလုံးတွေကို တစ်လုံးချင်း ခြားပြီး ပြောတယ်။

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်တယ်။ အဖေ စကားဝါရွာကို လာတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူတစ်သက်လုံး တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ လျှောက်သွားနေတာပဲ။ မြို့တိုင်းမှာ လည်း ခြံဝယ်လိုက်၊ အိမ်ဝယ်လိုက်နဲ့ ။ မယားတွေလည်း ဘယ်နှယောက် ယူထားသလဲ။ တစ်မြို့မှာ မိသားစု တစ်စု ထားထားသလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။

"အင်းလေ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ" ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

"ဟာ...ငါ့တူ သဘောမပေါက်ဘူး။ မင်းအဖေက ဒီရွာကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ သူလေ။ တစ်ရွာလုံး ရေမီး အစုံအလင်ရအောင် သူပဲလုပ်ပေးခဲ့တာလေ။ ဒီတော့ ဒီလောက် နှစ်တွေကြာမှ စကားဝါကို သူတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာတော့ တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းသာကြတာပေါ့"

"အရင်ကရော မလာဘူးလား"

"ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ မကြာခဏ လာပါတယ်။ လာရင်လည်း ခဏပဲ။ နေ့ခြင်းပြန်ပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ သူပေါ်မလာတော့တာ ကြာပြီ။ ဇန်နဝါရီလလောက်မှာ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် လာသွားတာပဲ။ အဲဒီမှာ "

"ထားပါတော့။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ မြန်မြန်ပြောဗျာ။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်နေပြီ"ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက သူ့လက်ထဲက စာအိတ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ စာအိတ်က အညိုရောင်။ အ

ထဲမှာ စာတစ်ရွက်လောက်ပဲ ပါမယ်ထင်တယ်။ ခပ်ပါးပါးပဲ။ အိတ်ပေါ်မှာ စာရေးထားတယ်။ "သားအတွက်"တဲ့ ။

ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်တယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို သားလို့ တစ်ခါမှ မခေါ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းခန့်လို့ ပဲ ခေါ်တယ်။ စိတ်တိုလာရင် မင်းခန့်ထူးလို့ အပြည့်အစုံ ခေါ်တယ်။ သား... ဆိုပါလား။ သေပြီးမှ ဘာတွေ အလွမ်း သယ်ချင်နေတာလဲ။ အခုလို ရွာစုတ် ဇနပုဒ်မှာ အိမ်ကျိုး အိမ်ပဲ့ တစ်လုံးနဲ့ ထားခဲ့ပြီး အခုမှ ... သားအတွက်တွေ ဘာတွေနဲ့ ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

"အဲဒီတစ်ခေါက် တူလေး အဖေ ရောက်လာတော့ ဦးကို အဲဒီစာ ပေးခဲ့တာပဲ။ နောက်သုံးလေးလ ကြာရင် သူ့သား ဒီရွာကို ရောက်လာလိမ့်မယ်တဲ့ ။ အဲဒီအခါကျရင် ဒီစာကို ပေးပေးပါတဲ့ ။ အဲဒီလို မှာ သွားတယ်" ဦးသိန်းက ပြောတယ်။

ဒီရွာကို ကျွန်တော် ရောက်လာမယ်ဆိုတာ အဖေက ကြိုသိနေခဲ့တာပေါ့။ ဟားဟား... မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ ကောင် နေစရာမရှိတော့ရင် ဒီနေရာမှာ လာပြီး သောင်တင်နေမှာ ပဲ ဆိုပြီး ကြိုတွက်ထားခဲ့တာပေါ့။ ဒီအိမ်ကို မီးတင်ရှို့ပစ်မယ့် ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကိုတော့ အဖေ ကြိုသိမနေဘူး ထင်တယ်။ ကောင်းတယ်။ အစာအိမ်ထဲက တက်လာတဲ့ အချဉ်ရည်ကြောင့် ကျွန်တော့် အာခေါင်နောက်မှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

"ကျွန်တော့် အဖေသေသွားတာ ဦးလေးတို့ သိတယ်မဟုတ်လား"

ဦးသိန်းက ခေါင်းညိတ်တယ်။

"သိတာပေါ့။ တစ်ရွာလုံးကလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတာ"

"ဦးလေးကတော့ ပိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ပိုက်ဆံ အလ

ကားရနေတာ အခု မရတော့ဘူးလေ... ဟင်းဟင်း" ယမင်းက ပြောရင်း နဲ့ ရယ်တယ်။

ဦးသိန်းရဲ့ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ ခက်ထန်မှုက စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲ... ကြာမယ်... ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ယမင်းကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

"ငါ့တူရဲ့ အဖေက ဦးလေးကို တစ်နှစ်စာ လခ ပေးသွားတယ်" ဦးသိန်းက ပြောတယ်။

"ဪ... အဆင်ပြေတာပေါ့" ကျွန်တော် စိတ်မပါ လက်မပါ ပြန်ပြောရင်း လက်ထဲက စာအိတ်ကို လုံးခြေလိုက်တယ်။ အခန်းထောင့်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေတယ်။ ယမင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သဘောကျသလို တခစ်ခစ်ရယ်တယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စကားဝိုင်းကို ပျင်းရိစွာနဲ့ ကြည့်ရင်း တဝါးဝါး သမ်းနေကြတယ်။

"ဒါဆို ဦးပြန်တော့မယ်။ ငါ့တူတို့ ဘာလိုသေးလဲ" ဦးသိန်းက ထိုင်ရာကနေ ထပြီး ပြောတယ်။

"အို...လိုတာတွေမှ အများကြီးပဲ" ဖြူမော်က အခန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေရာကနေ လှစ်ခနဲ ဦးသိန်းအနားကို ရောက်လာတယ်။ ရေမလာတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ရေသွယ်ပေးလို့ ရမလား၊ ပြီးတော့ ဒီနားမှာ ထမင်း ဆိုင်ကောင်းကောင်း ရှိသလား ... မေးခွန်းတွေ ကျွက်ကျက်ညံ့သွားတယ်။

ဦးသိန်းနဲ့ ဖြူမော်တို့ စကားပြောနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အာရုံ
တွေက ထွေသထက်ထွေလာတယ်။ အဖေ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ဘာလိုချင်
တာလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ။

အခန်းထောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်က လုံးကြေးနေတဲ့ စာအိတ်ကို ကျွန်
တော့်မျက်လုံး ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီထဲက စာကို ကျွန်တော် လုံးဝ ဖောက်မဖတ်ဘူး။ အဖေ့ကို အနိုင်
ပိုင်းချင်တယ်။ တစ်သက်လုံး စောက်ဖက်မလုပ်ခဲ့ဘဲနဲ့ သေသွားတော့မှ
သားအတွက် ... စာတစ်စောင် ထားခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ သားအတွက်တဲ့ ...။
ဘာလဲ... သားအတွက် ဘာတွေ ထားခဲ့ချင်တာလဲ။ ဒီအိမ်စုတ်တစ်လုံးနဲ့
သူ့ကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်နေရမှာ လား။ ဝေးသေးတယ်။
အသက် ၄၅ နှစ်ရောက်မှ ပိုက်ဆံတွေ ရမယ်တဲ့ ။ ၄၅ နှစ်အထိ
ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဒီဘဝမှာ ဘယ်လို အသက်ရှင်ရမလဲ။ ဘ
ယ်မှာ လဲ မိသားစု၊ ဘယ်မှာ လဲ အသိမိတ်ဆွေ၊ ဘယ်မှာ လဲ အတတ်ပ
ညာ...။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။

တမလွန် ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် အဖေ ကျွန်တော့်ကို မြင်ပါစေလို့ ဆု
တောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အမွေဖြစ်တဲ့ ဒီအိမ်ကို မီးလောင်တိုက်
သွင်းပစ်မယ့် မြင်ကွင်းကို မြင်စေချင်တယ်။